

## Arrest

nr. 300 185 van 16 januari 2024  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN  
Luikersteenweg 289/gelijkvloers  
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2020 dient de verzoekende partij, in functie van haar moeder met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 29 juni 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 21 oktober 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder.

1.4. Bij arrest nr. 246 569 van 21 december 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 23 april 2021 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder.

1.7. Bij arrest nr. nr. 258 289 van 15 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 21 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreffende de aanvraag vermeld in punt 1.6. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 270 866 van 1 april 2022 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

1.10. Op 4 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreffende de aanvraag vermeld in punt 1.6. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 285 019 van 17 februari 2023 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 25 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreffende de aanvraag vermeld in punt 1.6. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2021 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A.R. (...)(RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 04.10.2022, deze werd echter vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.*

*Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.*

*Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd:*

- Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van betrokkene geregistreerd staat.
- Attest van Ambassade van de Armeense Republiek 047/2020 dd 19.06.2020, stellende dat volgens de Informatiebasis van de Statelijke financiële inkomsten Commissie van de Republiek Armenië, dat betrokkene niet geregistreerd staat als eigenaar van enig onroerende goederen en heeft geen inkomsten in de période van 01.01.2013 tem. 12.05.2020
- Attest 061/2021 van de Consulaire afdeling van de Armeense Ambassade in België dd 22.06.2021, dat bevestigt dat volgens het Comité van Staatsinkomsten van betrokkene er geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot zijn inkomsten. Dit attest levert geen bijkomend bewijs bovenop het voorgaande attest dd 19.06.2020.
- Bestaansmiddelen referentiepersoon: arbeidscontract en loonstroken
- Attesten OCMW
- Huurovereenkomst
- Bewijzen bestedingspatroon (Proximus, Engie, internet, vakbond, schoolrekeningen A.,A. (...) en A.,E. (...)) Inschrijvingsbewijzen Nederlands betrokkene en kinderen
- Rekeninsuittreksels
- Attest samenstelling gezin dd 07.12.2020; 03.05.2021
- Verklaring op eer dd 11.10.2021 priester Armeense kerk Antwerpen aangaande integratie betrokkene en gezinsleden
- Bewijzen financiële steun: ontvangstbewijzen via Small World van verzenden van geld in de période van 2018 - 2019.

Betrokkene actualiseert zijn aanvraag met volgende stukken:

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon bij firma NV Plus Home Services voor de maanden 01/2022 - 06/2023
- Attest OCMW dd 07.03.2023 betreffende geen steun betrokkene en gezinsleden + referentiepersoon
- Bestedingspatroon: facturen van Engie op naam van zoon A.,A. (...), schoolfacturen minderjarige zoon gericht aan betrokkene en echtgenote, Proximus op naam referentiepersoon.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient opnieuw te worden vastgesteld dat dit niet afdoende werd aangetoond. Betrokkene legt dan wel een attest voor van de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 gekend onder nummer 047/2020, dat stelt dat de betrokkene van in het land van herkomst en dit in de période voorafgaand aan betrokkenes vertrek uit de herkomstregio niet geregistreerd stond als eigenaar van enig onroerende goederen en geen inkomsten had voor de période van 01.01.2013 tot 12.05.2020. Echter, zoals reeds gemotiveerd in de voorgaande beslissing dd 04.10.2022, wordt deze informatie tegengesproken door informatie uit het administratief dossier, en meer bepaald door de visumaanvragen van de betrokkene. Citerend uit de Schengen-visum code, art. 14 stelde de weigeringsbeslissing dd. 04.10.2022 dat op basis van de informatie uit de visadatabank InqVis voor de 2 visumaanvragen van de betrokkene (in 2018 en 2019) blijkt dat de betrokkene tewerkgesteld was. Zijn beroep wordt door de Duitse diplomatieke post omschreven als 'andere Berufe'. Bij de visumaanvraag van 2018 staat expliciet dat mijnheer tewerkgesteld is, de naam van de firma is Galstyan Shin Montazh LLC. Bij de volgende aanvraag voor een gelijkaardig visum staat de naam van de firma er niet meer bij, echter de omschrijving van mijnheer zijn beroep is dezelfde. De bijlage 20 dd 04.10.2022 concludeert: "Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene, om het inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn. zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag. Alle Schengenlanden zijn daarbij gebonden aan dezelfde verordening waaruit hierboven werd geciteerd. Het is dus redelijk te stellen dat de Duitse autoriteiten wel degelijk de verordening hebben toegepast, zoals België dat zou doen. "

Verder onderzoek van de visumaanvragen van de betrokkene en meer bepaald naar de stukken die zijn voorgelegd in het kader van de bestaansmiddelen van de Schengen-visum code, toont aan de obv. de VIS-verordening visadossiers na twee jaar worden vernietigd. Echter, uit een consultatie door de Dienst Vreemdelingenzaken van de Duitse Diplomatieke post in Armenië blijkt dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht dient te bewijzen aan de hand van loonstrookjes, bankafschriften, en andere bewijzen van activa. Dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager. Dit wil zeggen dat de aanduiding van het beroep van de betrokkene en de werkgever met naam en toenaam bij de visumaanvragen erop wijst dat de betrokkene toen stukken heeft voorgelegd die erop wijzen dat hij wel degelijk bestaansmiddelen ter beschikking had. Deze bijkomende informatie wijst er ook op dat de inkomensgegevens waarop het attest van de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 zich baseert, onvolledig zijn. Dat betrokkene geen eigenaar was van

onroerende goederen, werd voldoende aannemelijk gemaakt. Echter dat hij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad is in tegenstrijd met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene, zoals blijkt uit de informatie bekomen van de Duitse diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië. Betrokkene heeft toen wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten voorgelegd, aangezien dit ook zo werd opgenomen in de informatie betreffende zijn visumaanvragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze stukken niet kunnen opvragen wegens bovenvermelde redenen (VIS-verordening). Echter, het komt toe aan de betrokkene om een inzicht te geven in zijn inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019. Het is pas met een volledig zicht op het vermogen dat de bewijzen van financiële steun kunnen worden beoordeeld in het licht van het 'ten laste zijn'.

De conclusie blijft wel, zoals reeds in voorgaande beslissingen opgemerkt, dat er niet bewezen is dat betrokkene in eigen land niet zelfstandig in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin voldeed. De bewijzen van het overmaken van geld, doen daar geen afbreuk aan. Het is niet omdat er geld werd opgestuurd en als reden werd bij geschreven dat het werd overgemaakt als 'family support' dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat is iets helemaal anders. Vele mensen die in het buitenland wonen maken geld over aan familie, toch voor zover wat men in het buitenland verdient een veelvoud is van wat de familie kan verdienen in eigen land. Echter, schenkingen op regelmatige basis doen op zich is geen blijk van afhankelijkheid, er is enkel sprake van een afhankelijkheid als de familie in het land van herkomst behoeftig is en op dat geld is aangewezen om in het levensonderhoud te voorzien.

Vandaar dat de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig art. 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 niet zijn voldaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

## 3. Over de ontvankelijkheid

*In fine* van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om voor het recht te zeggen dat de verwerende partij met aandrang instructies dient te geven aan de gemeente om haar in te schrijven in het vreemdelingenregister en haar in het bezit te stellen van "de nodige verblijfsdocumenten / verblijfsmachtiging van bepaalde duur F-kaart".

De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve geen instructie geven aan het bevoegde bestuur om de verzoekende partij in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten.

Het beroep is in die mate dan ook onontvankelijk.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Na het uiteenzetten van de “*algemene regels*”, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

*“2.1.1. Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet en art. 52, §4 koninklijk besluit – geen beslissing vóór het verstrijken van de termijn*

*Verzoekers stellen dat het arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ) van 27 juni 2018 (C246/17) niet relevant is, aangezien er in casu geen aanknopng is met het Unierecht (zie arrest RvV nr. 256.555 van 16 juni 2021).*

*Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:*

*“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”*

*Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:*

*Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.*

*Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

*In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoeker.*

*Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft. Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.*

*Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing binnen de wettelijke termijn van zes maanden te nemen daar het arrest van de RVV-CCE immers van 21/02/2023 (kennisgeving) dateert en de verwerende partij een beslissing diende te nemen uiterlijk op 21/08/2023, wat in casu niet gebeurde.*

*“De verzoekende partij noch de verwerende partij kunnen zich in het kader van het voorliggende geschil bovendien dienstig beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar minderjarige Belgische zoon, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij*

verkeer. Dit blijkt overigens ook niet uit het administratief dossier. Aldus staat het buiten elke betwisting, en wordt door geen enkel element uit het rechtsplegingsdossier ontkracht, dat het gaat om de weigering van een verblijfsaanvraag van een derdelander als ander familielid van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).” (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 244.323 dd. 17/11/2020).

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip ‘afgifte’ houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoeker diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

Het kan ter zake niet betwist worden dat verzoeker een gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische moeder, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer.

De stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoekster kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoeker precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn.

Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken zoals infra nader toegelicht.

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde stelde al reeds dat niettegenstaande het het HvJ oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet aan toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfangen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit voorts niet op grond van volgende rechtsprincipes: ‘nemo auditur turpitudinem suam allegans’: niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen en ‘patere legem quam ipse fecisti’: het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeden aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder.

2.1.2. Schending van gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest:

Verwerende partij stelt weeraal dat het onvermogen van verzoeker niet afdoende werd aangetoond verwijzende integraal naar de voorgaande beslissing dd. 04/10/2022, dewelke vernietigd werd middels arrest RVV-CCE gekend onder nummer met nummer 282.506 dd. 21/02/2023 (Stukken 3).

De primordiale stukken (voorzien van een beëdigde vertaling en legalisatie), dewelke door de Armeense autoriteiten werden afgeleverd worden weeraal buiten spel geplaatst, stellende dat deze stukken worden tegengesproken door informatie uit het AD i.h.b. de visumaanvragen van verzoeker.

De bestreden beslissing dd. 04/10/2022 waarnaar de huidige beslissing quasi integraal naar verwijst luidde als volgt:

"Uit het paspoort van betrokkene, alsook van de kinderen, blijkt dat ze op 30J22019 de Schengenzone zijn binnengereisd met een visum uitgereikt door Duitsland. Het visum werd uitgereikt om op familiebezoek te komen in België. Het was de tweede keer dat betrokkene op bezoek kwam, toch voor zover er informatie beschikbaar is. Het vorige bezoek vond plaats van 29.12.2018 tot 'l 1.01.2019.

Bij de visumaanvraag van 2018 staat expliciet dat mijnheer tewerkgesteld is, de naam van de firma is Galstyan Shin Montazh LLC. Zijn beroep wordt door de Duitse diplomatieke post omschreven als 'andere Berufe'

De Schengen-visum code, art. 14 leert ons hêt volgende:

"Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt vertand dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvraoer voldoende middelen van bestaan heeft zówel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf . of voor doorreis naar een derde land worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 1. onder d, en lid 3. van de Schengengerechtscode:
- d) informatie, die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvraoer om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aanvraagde visum te verlaten. te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;
- b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage tt.

(...)"

In de Bijlage II van de verordening vindt men dan een (niet-exhaustieve) lijst van mogelijke stukken terug:

"8. DOCUMENTEN AAN DE HAND WARM VAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAAGER OM TOEGANG TE VERLATEN VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GEVOEGD

1. reservering van een retour- of rondreisticket;
2. Overtuiging van financiële
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie

Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene, om het inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn, zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag. Alle Schengenlanden zijn daarbij gebonden aan dezelfde verordening waaruit hierboven werd geciteerd. Het is dus redelijk te stellen dat de Duitse autoriteiten wel degelijk de verordening hebben toegepast, zoals België dat zou doen.

Dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen, werd voldoende aannemelijk gemaakt. Echter dat hij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad is in tegenstrijd met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene. Het attest van het consulaat doet daar geen afbreuk aan. Het werd vooreerst in tegenwoordige tijd opgesteld. Het spreekt voor zich dat het Comité van staatsinkomsten geen weet heeft van inkomen van betrokkene, hij heeft immers het land verlaten op 30.12.2019. Bovendien is het belangrijk om te lezen wat er staat.

*Volgens het consulaat heeft het 'Comité van Staatsinkomsten' geen gegevens beschikbaar met betrekking tot mijnheer zijn inkomsten. Mogelijks is het Comité vergelijkbaar met onze Fod Financiën en wil dat dus zeggen dat mijnheer géen belastbaar inkomen heeft. Wordt dat comité verondersteld van alle inkomen op de hoogte te zijn of zijn er ook inkomens in Armenië die niet belast worden? We hebben er het raden naar. In elk geval staat er ook niet in het attest dat betrokkene, toen hij nog in Armenië woonde, geen enkele vorm van inkomen had. Daar waar dus de verklaring van het Consulaat tegenstrijdig lijkt aan de informatie die betrokkene zelf ter beschikking stelde om een visum te bekomen, hoeft het ene het andere helemaal niet uit te sluiten.*

*De conclusie blijft wel, zoals reeds in voorgaande beslissingen opgemerkt, dat betrokkene economisch actief was in eigen land en onafgezien van het feit dat hij geen eigenaar was van onroerend goed, er niet bewezen is dat betrokkene niet zelfstandig in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin voldeed. De bewijzen van het overmaken van geld, doen daar geen afbreuk aan. Het is niet omdat er geld werd opgestuurd en als reden werd bij geschreven dat het werd overgemaakt als 'family support' dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat is iets helemaal anders. Vele mensen die in het buitenland wonen maken geid over aan familie, toch voor zover wat men in het buitenland verdient een veelvoud is van wat de familie kan verdienen in eigen land. Echter, schenkingen op regelmatige basis doen op zich is geen blijk van afhankelijkheid; er is enkel sprake van een afhankelijkheid als de familie in het land van herkomst behoeftig is en op dat geld is aangewezen om in het levensonderhoud te voorzien."*

*Verwerende partij verwijst thans tevens naar het gegeven dat zij na een consulatie van de Duitse Ambassade in Yerevan (Armenië) vaststellen dat dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht diende te bewijzen middels loonstroken, bankafschriften en andere bewijzen van activa en dat dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager. Niettegenstaande dat deze stukken (helaas) niet aantrefbaar zijn in het AD (aangezien ze vernietigd worden na twee jaar), leidt verwerende partij hieruit af dat verzoeker met de aanduiding van zijn beroep en de identiteit van zijn vermeende werkgever erop wijzen dat hij wél degelijk bestaansmiddelen ter beschikking had. Deze bijkomende informatie wijst er tot slot op dat de inkomensgegevens zoals vermeld op de diverse attesten van de Armeense autoriteiten (waarvan de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld) onvolledig zijn.*

*Verzoeker dient vast te stellen dat de huidige beslissing integraal verwijst naar de beslissing van 10/10/2022 dewelke middels arrest gekend onder nummer met nummer 282.506 dd. 21/02/2023 vernietigd werd door de Raad.*

*Verzoeker dient thans enkel vast te stellen dat in het kader van haar onderzoeksbevoegdheid de DVZ één consultatie heeft gevoerd met de Duitse Diplomatieke post in Armenië (waarvan geen objectieve stukken aanwezig zijn in het AD) en hieruit afgeleid heeft dat verzoeker wél bestaansmiddelen had. Verzoeker stipt nogmaals aan dat het gezag van gewijsde van de vernietigingsarrest van 05 april 2022 met nummer 267.897 zich enkel uitstrekt tot het dictum en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven (RvS 4 december 2012, nr. 221 611; RvS 10 juni 2010, nr. 205 000).*

*In dit eerder arrest waarbij de eerdere beslissing vernietigd werd, stelde de DVZ de hypothese dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in vraag, door een vermoeden te creëren dat verzoeker tewerkgesteld zou zijn in Armenië op basis van de informatie dewelke verzoeker in het kader van een toeristenvisum aan de Duitse Ambassade zou hebben medegedeeld.*

*In de motivering van de huidige beslissing wordt wedermaal vermoed dat verzoeker kennelijk zou gewerkt hebben in Armenië en is de determinerende weigeringsgrond van de huidige beslissing identiek dezelfde als van de vorige beslissing. Er is slechts één consultatie bijgekomen waarvan geen objectieve stukken aanwezig in het AD, alwaar de Duitse Ambassade aan verwerende partij zou hebben medegedeeld dat een visumaanvrager zijn solvabiliteit dient aan te tonen.*

*Verwerende partij heeft uiteraard in het kader van haar vorige onderzoeken alle vrije kans en tijd gehad om de stukken (dewelke blijkbaar vernietigd worden na twee jaar) op te vragen en toe te voegen aan het AD. Thans stelt zij dat zij om bovenvermelde redenen deze stukken niet heeft kunnen opvragen. Er dient te worden geaccentueerd dat verzoeker zijn eerste aanvraag gezinsherenging in functie van haar Belgische moeder immers van 10/01/2020 dateert en aldus op dat moment de solvabiliteitsstukken dewelke verzoeker (hypothetisch) aan zijn visumaanvraag zou hebben gevoegd onmogelijk vernietigd*



konden zijn op dat ogenblik en de verwerende partij deze stukken simpelweg kon opvragen en toevoegen aan zijn AD.

De Raad stelde in zijn eerdere vernietigingsarrest vast dat de beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België en van de in dit verband voorgelegde stukken door verzoeker, niet correct gebeurd was aangezien verwerende partij slechts sprak over een vermoeden van tewerkstelling en dat het tegendeel niet werd aangetoond. Verwerende partij verwijst thans enkel naar een consultatie met de Duitse diplomatieke post in Yerevan (Armenië), waarvan geen stukken vindbaar zijn in het AD.

Verzoeker citeert:

“..., en anderzijds dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij, behoudens het wijzen op het vermoeden van tewerkstelling in Armenië, noch motieven heeft naar voren gebracht om te duiden waarom het niet beschikken over andere inkomsten niet aangetoond is door het voormelde attest”

Het formeel attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 vermeldt expliciet dat verzoeker gekend onder passpoort N°: BA1721499 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020.

In dit eerder arrest heeft de Raad uitdrukkelijk gesteld dat verwerende partij slechts een vermoeden van tewerkstelling had en heeft de Raad gesteld dat het attest gekend onder nummer wél aantoonde dat verzoeker over geen officieel inkomen genoot in Armenië. De periode waarover dit formeel attest handelde werd ook niet in vraag gesteld door de Raad.

Verwerende partij stelt louterweg dat het attest van Consulaat hier geen afbreuk aan doet en dat het in tegenwoordige tijd werd opgesteld, wijl het attest 047/202 weliswaar werd opgesteld in de tegenwoordige tijd doch expliciet spreekt over een periode gaande van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020.

De stelling dat dit attest geen afbreuk doet aan de informatie dewelke aanwezig in het administratief dossier gesteund op subjectieve vraagstellingen en eigen verwarringen van de DVZ is manifest in strijd met het formeel attest in se van de Armeense Ambassade. De Comité van Staatsinkomen van de Armeense Republiek heeft expliciet gesteld dat verzoeker van de periode van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020 - na verlaten van Armenië op 30/12/2019 en ook voordien gaande van 01/01/2013 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020. Uit de bewoordingen van het attest “andere inkomsten” worden letterlijk alle inkomsten bedoeld uit bvb. arbeid, zelfstandige activiteit, edm. Dat de DVZ “het raden naar heeft” over hoe de Armeense belastingstelsel functioneert doet hier geen afbreuk aan, daar de duidelijke bewoordingen van dit formeel attest vanwege de Armeense autoriteiten niet worden tegengesproken. Dit betekent enkel en alleen dat de DVZ haar onderzoek plicht niet afdoende heeft uitgevoerd en op basis van subjectieve stellingen tot de conclusie komt dat “hoeft het ene het andere niet uit te sluiten”.

In deze omstandigheden blijkt er miskenning van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarrest en is er op basis hiervan een grond tot nietigverklaring van de thans voorliggende beslissing temeer daar verwerende partij nog steeds een ongefundeerde vermoeden van tewerkstelling heeft en het tegendeel (zoals eerder gesteld) niet bewezen wordt door objectieve stukken zoals gesteld door de Raad in het vernietigingsarrest van 05 april 2022 met nummer 267.897

2.1.3. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker:

Inzake de toekenning van een verblijfsrecht bestaan een aantal objectieve verschillen tussen de gezinshereniging met een burger van de Unie of met een niet-statische Belg, enerzijds, en de gezinshereniging met een statische Belg, bedoeld in artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, anderzijds.

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België. Volgens de RvV is het 'land van herkomst' niet noodzakelijk het land waarvan je de nationaliteit hebt, maar wel een ander land dan België (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725; RvV 10 september 2018, nr. 209.111).
- de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;
- de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.

Verzoeker wenst te accentueren dat verwerende partij heeft nagelaten om te antwoorden op de uitgebreide schriftelijke argumenten van de raadsman van verzoeker en de daarin opgenomen stukken, dewelke aan de aanvraag ab initio werd toegevoegd met een inventarisatie. Verwerende partij heeft de verplichting om alle stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

De Raad stelde vast dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Verblijfswet niet uitdrukkelijk vermeldt dat het familielid al in het herkomstland ten laste moet zijn van de Unieburger. Maar de Raad van State (RvS) bevestigde al dat DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer), moet aantonen dat het al in zijn 'land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Artikel 40ter Verblijfswet is volgens de RvS op zich voldoende duidelijk doordat uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." Het 'begeleiden van' of 'zich voegen bij' de Belg houdt volgens de RvS noodzakelijkerwijs in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of gekomen is. De RvS voegt eraan toe dat een familielid geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die het voor zichzelf in België creëerde, door bijvoorbeeld het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen.

Hoewel uit de woorden "de Belg begeleiden of zich bij hem voegen" blijkt dat het familielid uit het buitenland komt of gekomen is, betekent dit volgens de Raad niet dat het 'land van herkomst' altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfswet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jia en Reyes (HvJ C-1/05, C- 423/12) ). Volgens die echtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie , bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;
- Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden;

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder), stellende dat verzoeker blijkbaar tewerkgesteld was in Armenië, waardoor hij zelf in staat was om in zijn levensonderhoud en deze van zijn gezin te voorzien.

Eerder stelde verwerende partij dat het attest dd. 19.06.2020 dewelke werd bemachtigd in de consulaire afdeling van de Armeense Ambassade van na verzoekers vertrek uit het land van herkomst dateerde.

Verwerende partij stelde dat dit attest bovendien enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest, en sprak zich niet uit over het verleden. Deze stelling wordt nogmaals hernomen door de DVZ. Het attest zou in de tegenwoordige tijd zijn opgesteld en zou in strijd zijn met de informatie in het AD. Het staat buiten kijf dat de DVZ alles uit de kast haalt om de aanvraag van verzoeker af te wijzen. Derhalve werd dit attest al reeds viermaal in totaal (ten onrechte) niet in aanmerking genomen door verwerende partij, waardoor verwerende partij zelf een gedeelde verantwoordelijkheid draagt voor de actuele situatie. De Raad stelde initieel expliciet dat verzoeker de mogelijkheid had om een nieuwe aanvraag in te stellen waarbij de correcte vertaling van het attest kon worden neergelegd en bijgevolg ook dat voor verzoeker - aangezien hij een nieuwe aanvraag had ingesteld - de beroepsprocedure geen voordeel (belang) kon opleveren om reden dat bij een eventuele vernietiging het dossier terug bij verwerende partij

aanhangig zou worden gemaakt, wat al reeds het geval was op dat ogenblik (zie: arresten nr.: RvV 251.895).

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Het onvermogen van verzoeker wordt op heden niet meer betwist door de DVZ.

- TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en zijn gezin na hun aankomst in het Rijk, niet meer terug zijn gekeerd naar Armenië. De DVZ bevestigt dit gegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de diverse positieve politionele woonstcontroles dewelke aan het AD zijn gevoegd en ook naar de diverse attesten samenstellingen van het gezin dewelke tevens aantrefbaar zijn in het AD.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht<sup>7</sup> en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie<sup>8</sup>.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden<sup>10</sup>. In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoekenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Er weze nogmaals herhaald dat verwerende partij niet effectief en afdoende aantoont dat verzoeker in Armenië arbeid in dienstverband en/of op zelfstandige basis zou hebben verricht. Verwerende partij kan evenmin dienstig naar stukken verwijzen, waaruit de tewerkstelling van verzoeker zou kunnen blijken in Armenië. Verzoeker heeft geen enkele stuk voorgelegd waaruit dit zou blijken. Een verwijzing naar een uitprint bij de aanvraag toeristenvisum bij de Duitse Ambassade en een verwijzing naar de Schengen-Visum Code art. 14 volstaat in casu niet, temeer daar deze blote bewering integraal wordt tegengesproken door formele attesten vanwege de Armeense overheid.

Zoals de RvV-CCE terecht stelde in de arresten van 05 april 2022 met nummer 267.897 en 17/02/2023 met nummer 282.506 blijft de bewering van verwerende partij slechts bij een vermoeden en wordt het

tegendeel weeraal in de bestreden beslissing niet aangetoond. De DVZ tracht door allerlei algemene vergelijkingen en subjectieve stellingen dit primordiaal attest buiten spel te plaatsen. Thans verwijst de DVZ naar een consulatie met de Duitse Diplomatieke Post in Yerevan (Armenië). Er worden geen stukken bijgebracht aangaande de tewerkstelling dewelke verzoeker heeft toegevoegd aan zijn visumaanvraag, temeer daar de DVZ hiervoor ruim de tijd heeft gehad om reden dat verzoeker zijn eerste aanvraag immers van 10/01/2023 dateert in de hypothese dat deze stukken binnen twee jaar vernietigd zijn.

Dat verzoeker op een invulformulier voor een toeristenvisum "pour les besoins de la cause" een beroep heeft aangeduid volstaat niet om te concluderen dat verzoeker in Armenië vermogend was en niet aangewezen was op de financiële steun van zijn moeder. Er is meer nodig uiteraard temeer daar de Schengen-Visum Code een andere finaliteit heeft.

Dat de Duitse Ambassade aan de verwerende partij zou hebben medegedeeld dat er effectief stukken worden gevoegd om de solvabiliteit aan te tonen van een visumaanvrager wordt ook niet aangetoond. De DVZ stelt thans dat deze stukken na twee jaar vernietigd worden, wijl zij ruim de kans en de tijd heeft gehad om deze stukken op te vragen en toe te voegen aan het AD. Bovendien is het niet uitgesloten dat aan verzoeker een verbintenis tot tenlasteneming werd toegekend door zijn Belgische moeder dewelke als een geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen voor een kort verblijf in België beschouwd wordt, indien ze aanvaard wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken of door de Belgische ambassade of het Belgisch consulaat waaraan de verbintenis samen met de visumaanvraag wordt voorgelegd. Ook dit element werd niet nader onderzocht. De integrale beslissing van de DVZ berust op een hypothese dewelke niet ondersteund wordt met objectieve stukken. Integendeel: de bestreden beslissing wordt volledig weggewerkt door de officiële stukken vanwege de Armeense autoriteiten.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijkse inkomen van verzoeker zouden bedragen in Armenië. Verzoeker had hieromtrent aanvullende informatie kunnen verzoeken aan verzoeker of zelf objectieve informatie kunnen opzoeken of opvragen, temeer daar deze informatie in het verleden blijkbaar niet interessant en beschikbaar was voor verwerende partij?

Zelfs in de hypothese dat verzoeker als zijnde een arbeider of zelfstandige zou hebben gefungeerd, quod certa non, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoeker en zijn gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien temeer daar de DVZ het onvermogen van verzoeker niet meer in vraag stelt.

Bovendien vereist de Schengen-Visum Code financiële middelen in het land van verblijf, maar concretiseert zij de hoegrootheid ervan niet. Er wordt ter zake een ruime discretionaire bevoegdheid aan de lokale Ambassades toegekend. De integrale stelling van de DVZ wordt niet gesteund door enig objectief document.

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoeker niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege zijn moeder en dat zulks voor andere doeleinden zouden zijn gebruikt als "family support" en "schenkingen".

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit blijkt immers uit de navolgende stelling vanwege verwerende partij:

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat wat het financieel en materieel aspect betreft verzoeker "degelijk" stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist, doch wordt enkel gerelativeerd door een verkeerde lezing van een officieel attest en een uitprint van een visum aanvraagformulier.

*Verzoeker werd werkelijk financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Dit bewijs wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden samen met de aanvaarde toestand van onvermogen van verzoeker.*

*Het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard "De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan"*

*Verzoeker bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van zijn Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.*

*Verzoeker verwijst expliciet naar de navolgende geldstortingen, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en – weze het nogmaals herhaald – verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent, doch ze louter als "family support" en "schenkingen" catalogiseert.*

- 08/02/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 07/03/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 20/04/2018 t.b.v. 200,00 Eur
- 17/04/2018 t.b.v. 300,00 Eur
- 07/04/2018 t.b.v. 350,00 Eur
  
- 08/05/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 08/06/2018 t.b.v. 300,00 Eur
- 07/08/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 06/09/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 08/11/2018 t.b.v. 400,00 Eur
- 14/11/2018 t.b.v. 300,00 Eur
- 07/12/2018 t.b.v. 400,00 Eur
- 22/12/2018 t.b.v. 300,00 Eur
- 08/02/2019 t.b.v. 450,00 Eur
- 25/02/2019 t.b.v. 200,00 Eur
- 24/02/2019 t.b.v. 300,00 Eur
- 08/03/2019 t.b.v. 450,00 Eur
- 06/04/2019 t.b.v. 500,00 Eur
- 08/05/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 07/05/2019 t.b.v. 300,00 Eur
- 07/06/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 11/07/2019 t.b.v. 50,00 Eur
- 09/08/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 07/09/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 05/10/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 08/11/2019 t.b.v. 200,00 Eur
- 08/11/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 28/11/2019 t.b.v. 220,00 Eur
- 06/12/2019 t.b.v. 400,00 Eur

*Verwerende partij kan niet ernstig gaan betwisten dat de aan verzoeker verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet de lange periode en de hoegrootheid van de geldstortingen, toch worden de voorgelegde ontvangstbewijzen zelfs niet afdoende bekeken door verwerende partij.*

*Verzoeker toont bovendien aan dat hij effectief onvermogen is. De DVZ mag een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.*

*De stelling vanwege verwerende partij dat het attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek naar voren dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest en niet over het verleden is een flagrante*

*onregelmatigheid vanwege verwerende partij en schendt resoluut de materiële motiveringsplicht.*

*Er weze nogmaals herhaald: het formeel attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 - dewelke in se niet wordt betwist door verwerende partij - vermeldt expliciet dat verzoeker gekend onder passpoort N°: BA1721499 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020.*

*Het betreft aldus te gaan over een retroactieve periode van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020, dewelke tevens de periode voor zijn aankomst naar het Rijk en nadien omvat.*

*Verwerende partij schendt nogmaals overduidelijk het bewijskracht van dit formeel document.*

*Niettegenstaande dat dit document bekomen werd wyl verzoeker al reeds in België was, blijkt uit geen enkel objectief element dat verzoeker na 12/05/2020 terug is gekeerd naar Armenië, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zou zijn geweest om onroerende goederen en/of andere inkomsten aan te schaffen of via volmacht aan te kopen. Verzoeker verwijst verder naar het attest 061/2021 dd. 22/06/2021 van de Armeense Ambassade. Verwerende partij gaat duidelijk door de bocht en schendt de bewijskracht van dit formeel beëdigd vertaalde documenten.*

*- TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.*

*De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.*

*Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).*

*Verzoeker werd gedurende minstens gedurende de periode 08/02/2018 t.e.m. 06/12/2019 financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Verwerende partij beaamt dit gegeven, doch catalogiseert dit onder de noemer "family support".*

*Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.*

*Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van verzoeker geregistreerd staat. Ook dit gegeven wordt thans niet meer betwist door verwerende partij.*

*Verzoeker heeft in de besteden aanvraag zonder meer aangetoond dat hij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen dd. 19/06/2020 vanwege de Armeense Ambassade, dewelke zich expressis verbis over een duidelijke periode in het verleden spreekt en niet uitsluitend over een momentum zoals eerder en thans gesteld door verwerende partij.*

*- TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.*

*Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:*

*"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te*

worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen.“

Verzoeker stelt bovendien dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van zijn Belgische moeder. Verzoeker verwijst hiervoor naar het effectieve samenwonen met zijn Belgische moeder te weten A.,R. (...) (...) Mortsel (België).

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

*“Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.*

*De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).*

*“Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.”*

*“Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.”*

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en voor zijn aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden.

Zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ten laste vallen van een ander.

Verzoeker wenst tot slot te accentueren dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk en vanaf het datum van 10/01/2020 ingestelde aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid tot op heden niet gewerkt heeft en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in zijn eigen levensonderhoud of deze van zijn kinderen te voorzien. Dit gegeven wordt ook niet besproken en betwist in de bestreden beslissing.

Uit de diverse politionele woonstcontroles, AI en de verlengingen van de Bijlage 35 in het verleden, blijkt immers dat verzoeker tot op heden nog steeds met zijn Belgische moeder woont en zulks onder hetzelfde dak. Dit wordt nogmaals gestaafd met een attest samenstelling van het gezin dd. 07/12/2020 en dd. 03/05/2021 dewelke werd toegevoegd en aantrefbaar zijn in het AD en zulks tot op heden.

Verzoeker heeft geen sociale bijdragen en/of belastingen op het werk betaald in het Rijk. Verzoeker stelt dat verwerende partij bij haar stelling dat een “loutere samenwonen onder éénzelfde dak geen ten laste element impliceert”, zij resoluut de navolgende elementen niet in aanmerking heeft genomen: het gebrek aan inkomsten van verzoeker en diens kinderen; de betaling van de huur en alle nutsvoorzieningen door de Belgische moeder ten behoeven van verzoeker en diens minderjarige kinderen, de financiering van voeding, kleding en alle andere noodzakelijke basisproducten door de moeder van verzoeker, de betaling van de administratieve bijdrag(en) voor onderhavige procedure, de betaling van de schoolkosten van

verzoeker en diens kinderen in aanmerking neemt. Dit blijkt immers uit de bijgebrachte bankafschriften (zie: initieel stukken 13 zoals toegevoegd aan het AD). Deze stukken werden totaal niet in ogenschouw genomen door verwerende partij.

Inzake de stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze bepalingen eerder

betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste “zijn” vervat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die “de Belg” (...) “vergezellen of zich bij hem voegen” en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de referentiepersoon in hoofde van verzoeker niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker.

Verwerende partij kan niet louter dienstig verwijzen naar eerdere beslissingen om de bestreden beslissing te schragen, aangezien verwerende partij de bestreden aanvraag niet onontvankelijk heeft verklaard wegens het ontberen van nieuwe elementen en verzoeker daadwerkelijk objectieve documenten uitgaande van de Armeense overheid naar voren heeft gebracht die de integrale stelling van verwerende partij ontkrachten.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypotheses wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogensomstandigheden en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt verzoeker dat er in casu een schending is van en van de materiële motiveringsplicht; de artikelen 40bis, 40ter, art. 42 § 1 vreemdelingenwet en art. 52, §4 koninklijk besluit van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- beginsel, schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel een schending van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarresten van 05 april 2022 met nummer 267.897 en van 17 februari 2023 met nummer 282.506.”

4.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen



komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vooreerst onderzocht in het licht van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit, bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”*

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

*“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”*

4.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat A.A. op 23 april 2021 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder van Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40ter juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft deze aanvraag op 25 augustus 2023 geweigerd middels de thans bestreden beslissing.

4.5. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Het is hierbij niet relevant of in de huidige zaak al dan niet dienstig kan worden verwezen naar het Unierecht (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat *“Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”*, waarmee het declaratief karakter wordt bevestigd van de afgifte van de betrokken verblijfstitel (RvS 27 mei 2020, nr. 247.652).

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgt voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen (cf. RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat derhalve enkel toe een recht op verblijf te erkennen indien blijkt dat is voldaan aan de bij de wet gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de voorliggende aanvraag niet op goede en wettige gronden werd geweigerd.

4.6. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest “Diallo” van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat A.A. de zoon is van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat deze laatste haar recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend, zoals de verzoekende partij ook aangeeft. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Gelet op het ontbreken van een aanknoping met de bepalingen van het Unierecht dient

de aanvraag enkel aan de Belgische wet te worden afgetoetst zonder dat hierbij dienstig kan worden verwezen naar de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en de rechtspraak van het Hof van Justitie hieromtrent.

Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. De door A.A. ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995). Ook het betoog van de verzoekende partij dat een staat die zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfangen beroept op de eigen fout en dat dit uiteraard niet kan op grond van de volgende rechtsprincipes: ‘*nemo auditur turpitudinem suam allegans*’ (niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen) en ‘*patere legem quam ipse fecisti*’ (het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen) is in die zin niet dienstig.

4.7. Waar de verzoekende partij meent dat A.A. effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn en effectief voldoet aan de voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F-kaart gelet op de bij haar aanvraag gevoegde stukken, dat uit het geheel immers blijkt dat zij recht heeft op gezinshereniging gaat zij er enerzijds aan voorbij dat de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing is, zoals blijkt uit wat voorafgaat en anderzijds aan voorbij, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat A.A. niet voldoet aan de voorwaarden van de toepasselijke wettelijke bepalingen om in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

4.8. Een schending van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit of van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht.

4.9. Vervolgens meent de verzoekende partij dat er sprake is van een schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest.

4.9.1. Zij stelt dat de verwerende partij weeral stelt dat het onvermogen niet afdoende werd aangetoond integraal verwijzende naar de voorgaande beslissing van 4 oktober 2022, dewelke werd vernietigd. Ook verder stelt zij vast dat de huidige beslissing integraal verwijst naar de beslissing van 4 oktober 2022, welke middels arrest nr. 282 506 (lees: 285 019) van 21 (lees: 17) februari 2023 vernietigd werd. De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt, minstens de verzoekende partij niet aantoonde of aannemelijk maakt, dat in de *in casu* bestreden beslissing “integraal” wordt verwezen naar de vernietigde beslissing van 4 oktober 2022. Haar betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekende partij betoogt dat de primordiale stukken dewelke door de Armeense autoriteiten werden afgeleverd weeral buiten spel worden geplaatst, stellende dat deze stukken worden tegengesproken door informatie in het administratief dossier, meer bepaald de visumaanvragen van de verzoekende partij. Na het citeren van bepaalde alinea’s van de beslissing van 4 oktober 2022, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij thans tevens verwijst naar het gegeven dat zij na een consulatie van de Duitse Ambassade te Yerevan vaststelt dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht diende te bewijzen middels loonstroken, bankafschriften en andere bewijzen van activa en dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager. Zij vervolgt dat niettegenstaande deze stukken niet aantrefbaar zijn in het administratief dossier, aangezien ze vernietigd worden na twee jaar, de verwerende partij hieruit afleidt dat zij met de aanduiding van haar beroep en de

identiteit van haar vermeende werkgever erop wijst dat zij wel degelijk bestaansmiddelen ter beschikking had, dat deze bijkomende informatie erop wijst dat de inkomstengegevens zoals vermeld op de diverse attesten van de Armeense autoriteiten onvolledig zijn. De verzoekende partij stelt vast dat in het kader van haar onderzoeksbevoegdheid de verwerende partij één consultatie heeft gevoerd met de Duitse diplomatieke post in Armenië, waarvan geen objectieve stukken in het administratief dossier aanwezig zijn, en hieruit heeft afgeleid dat de verzoekende partij wel bestaansmiddelen had.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de beslissing van 4 oktober 2022 niet verwezen werd naar een consultatie met de Duitse ambassade in Armenië. Voorts blijkt, behoudens de kritiek dat geen objectieve stukken in het administratief dossier aanwezig zijn, niet waarom de verzoekende partij meent dat het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest 285 019 van 17 februari 2023 geschonden is.

Aldaar werd immers geoordeeld:

*“3.3. Het kwam de verwerende partij aldus toe duidelijk te motiveren waarom, niettegenstaande de gegevens die blijken uit het attest 047/2020, zij van mening is dat het onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland niet afdoende is aangetoond.*

*3.4. De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, hoewel zij zich na het vernietigingsarrest opnieuw diende uit te spreken over de aanvraag van 23 april 2021, het attest 047/2020 van 19 juni 2020, niet langer uitdrukkelijk vermeldt in de bestreden beslissing in de opsomming van de voorgelegde documenten. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de tewerkstelling in Armenië die blijkt uit de visumaanvragen. Voorts wordt gemotiveerd “Echter dat hij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad is in tegenstrijd met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene. Het attest van het consulaat doet daar geen afbreuk aan. Het werd vooreerst in tegenwoordige tijd opgesteld. Het spreekt voor zich dat het Comité van staatsinkomsten geen weet heeft van inkomen van betrokkene, hij heeft immers het land verlaten op 30.12.2019. Bovendien is het belangrijk om te lezen wat er staat. Volgens het consulaat heeft het ‘Comité van Staatsinkomsten’ geen gegevens beschikbaar met betrekking tot mijnheer zijn inkomsten. Mogelijks is het Comité vergelijkbaar met onze Fod Financiën en wil dat dus zeggen dat mijnheer geen belastbaar inkomen heeft. Wordt dat comité verondersteld van alle inkomen op de hoogte te zijn of zijn er ook inkomens in Armenië die niet belast worden? We hebben er het raden naar. In elk geval staat er ook niet in het attest dat betrokkene, toen hij nog in Armenië woonde, geen enkele vorm van inkomen had. Daar waar dus de verklaring van het Consulaat tegenstrijdig lijkt aan de informatie die betrokkene zelf ter beschikking stelde om een visum te bekomen, hoeft het ene het andere helemaal niet uit te sluiten. De conclusie blijft wel, zoals reeds in voorgaande beslissingen opgemerkt, dat betrokkene economisch actief was in eigen land en onafgezien van het feit dat hij geen eigenaar was van onroerend goed, er niet bewezen is dat betrokkene niet zelfstandig in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin voldeed.” In zoverre deze motieven kunnen betrokken worden op het voorgelegde attest 047/2020, blijkt aldus uit deze motieven dat het attest van het consulaat geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij over geen bestaansmiddelen zou beschikt hebben in tegenstrijd is met de informatie in het administratief dossier naar aanleiding van de visumaanvragen, dus in tegenstrijd met de informatie dat de verzoekende partij een beroep uitoefende. De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij zich niet beperkt tot deze vaststelling doch toelicht waarom het attest geen afbreuk kan doen aan de informatie van het administratief dossier, met name omdat het attest is opgesteld in de tegenwoordige tijd, dat het voor zich spreekt dat het Comité van staatsinkomen geen weet heeft van inkomen van de verzoekende partij daar zij het land heeft verlaten op 30 december 2019, dat het bovendien belangrijk is te lezen wat er staat, met name dat er geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot de inkomsten van de verzoekende partij, dat mogelijk het Comité vergelijkbaar is met onze FOD Financiën en dat dus wil zeggen dat de verzoekende partij geen belastbaar inkomen heeft, waarna zij de vraag stelt of dat comité verondersteld wordt van alle inkomsten op de hoogte te zijn of dat er ook inkomens zijn in Armenië die niet belast zijn. De verwerende partij motiveert dat zij er het raden naar heeft en dat in elk geval er in het attest ook niet staat dat de verzoekende partij toen zij nog in Armenië woonde geen enkele vorm van inkomen had. De verwerende partij meent dan ook dat de verklaringen van het Consulaat de gegevens die blijken uit de visumaanvraag dus niet hoeft uit te sluiten. Zij concludeert dat het zo blijft dat de verzoekende partij in eigen land economisch actief was en er niet bewezen is dat zij niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed.*

*3.5. De verzoekende partij betoogt dat het formeel attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 gekend onder nummer 047/2020 expliciet vermeldt dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten van 1 januari 2013 tot en met 12*

mei 2020. Zij wijst erop dat de verwerende partij louterweg stelt dat het attest van het consulaat hieraan (opgegeven tewerkstelling bij visumaanvraag) geen afbreuk doet en dat het in de tegenwoordige tijd is opgesteld, terwijl het voormelde attest weliswaar is opgesteld in de tegenwoordige tijd doch expliciet spreekt over een periode gaande van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dat expliciet gesteld wordt dat de verzoekende partij van de periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei RvV 282 506 - Pagina 16 2020 – na het verlaten van Armenië op 30 december 2019 en ook voordien gaande van 1 januari 2013 – geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten. Zij wijst erop dat de stelling uit de vorige beslissing dat het attest enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest en zich niet uitsprak over het verleden wordt hernomen door de verwerende partij in de huidige beslissing, zij meent dat deze stelling resoluut de materiële motiveringsplicht schendt, dat herhaald dient te worden dat het attest van 19 juni 2020 expliciet vermeldt dat zij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dat het aldus betreft te gaan over een retroactieve periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dewelke tevens de periode voor haar aankomst in het Rijk en nadien omvat.

3.6. Hoewel in de bestreden beslissing niet woordelijk wordt gesteld dat het attest enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest en zich niet uitsprak over het verleden, wordt in de in casu bestreden beslissing wel gesteld dat het attest in de tegenwoordige tijd werd opgesteld, dat het voor zich spreekt dat het Comité van staatsinkomen geen weet heeft van inkomen van de verzoekende partij, dat zij immers het land heeft verlaten op 30 december 2019. Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij opnieuw (zoals het geval was in de beslissing van 29 juni 2020 als antwoord op een aanvraag alwaar het attest werd voorgelegd doch met een foutieve vertaling) van mening is dat het attest het onvermogen in het land van herkomst niet kan aantonen daar het, gelet op het feit dat het opgesteld is in de tegenwoordige tijd, betrekking heeft op een situatie op datum van het attest, zijnde 19 juni 2020, en aldus op dat moment het Comité, gelet op het vertrek van de verzoekende partij op 30 december 2019, geen weet heeft van inkomsten van de verzoekende partij in Armenië. Gelet op de inhoud van het attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 gekend onder nummer 047/2020, met voor eensluidend verklaarde vertaling gedaan op 11 augustus 2020, dat zich in het administratief dossier bevindt, en waarin gesteld wordt “De consulaire afdeling van de Armeense Ambassade in het Koninkrijk België bevestigt dat volgens de gegevens van de gegevensbasis van de Statelijke financiële inkomsten Commissie van de Republiek Armenië, de burger van Republiek Armenië A.A. (...) kind van A. (...), geboren op (...)1983 in Armenië (...), Passport (...), uitgereikt op (...)2014 door afdeling 013, in de registers van de Armeense Republiek geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01.01.2013 t.e.m. 12.05.2020”, zijn de motieven van de bestreden beslissing “Het werd vooreerst in tegenwoordige tijd opgesteld. Het spreekt voor zich dat het Comité van staatsinkomen geen weet heeft van inkomen van betrokkene, hij heeft immers het land verlaten op 30.12.2019.” foutief, minstens kennelijk onredelijk in zoverre ze betrekking hebben op het voornoemde attest. In de bestreden beslissing kunnen geen andere motieven gelezen worden die betrekking zouden kunnen hebben op het voorgelegde attest 047/2020 van 19 juni 2020.

3.7. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat het hem niet duidelijk is of de verwerende partij het voorgelegde document 047/2020 bij het nemen van de in casu bestreden beslissing in ogenschouw heeft genomen. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de motieven die volgen op voornoemde motieven dat het attest is opgesteld in de tegenwoordige tijd en het voor zich spreekt dat het Comité geen weet heeft van een inkomen daar de verzoekende partij het land reeds had verlaten, met name “Bovendien is het belangrijk om te lezen wat er staat. Volgens het consulaat heeft het 'Comité van Staatsinkomen' geen gegevens beschikbaar met betrekking tot mijnheer zijn inkomsten. Mogelijks is het Comité vergelijkbaar met onze Fod Financiën en wil dat dus zeggen dat mijnheer geen belastbaar inkomen heeft. Wordt dat comité verondersteld van alle inkomen op de hoogte te zijn of zijn er ook inkomens in Armenië die niet belast worden? We hebben er het raden naar. In elk geval staat er ook niet in het attest dat betrokkene, toen hij nog in Armenië woonde, geen enkele vorm van inkomen had.”, ook geen betrekking lijken te hebben op het attest 047/2020 daar hierin geenszins wordt gesteld dat het Comité van Staatsinkomen geen gegevens beschikbaar heeft met betrekking tot de inkomsten van de verzoekende partij, doch wel dat volgens de gegevens van de gegevensbasis de verzoekende partij in de registers van de Armeense Republiek geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020.

3.8. In elk geval, in zoverre de motieven kunnen betrokken worden op het attest 047/2020, zijn ze aldus foutief, minstens kennelijk onredelijk. Het is de Raad voorts in casu niet duidelijk of de verwerende partij zonder voornoemde foutieve vaststellingen eveneens zou geoordeeld hebben dat het attest van het consulaat geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen bestaansmiddelen ter

beschikking zou hebben gehad in tegenstrijd is met de informatie van het administratief dossier naar aanleiding van de herhaalde visumaanvragen. De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.”

Uit de huidige bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij betreffende het attest nummer 047/2020 erkent dat het stelt dat de verzoekende partij in het herkomstland en dit in de periode voorafgaand haar vertrek uit de herkomstregio, niet geregistreerd stond als eigenaar van enig onroerend goed en geen inkomsten had voor de periode van 1 januari 2013 tot 12 mei 2020. De verwerende partij wijst erop dat, zoals ook gemotiveerd wordt in de beslissing van 4 oktober 2022, deze informatie tegengesproken wordt door de informatie uit het administratief dossier, en meer bepaald door de visumaanvragen van de verzoekende partij, dat voormelde beslissing stelde dat op basis van de informatie uit de visadatabank voor de twee visumaanvragen van de verzoekende partij uit 2018 en 2019 blijkt dat zij tewerkgesteld was, dat haar beroep werd omschreven als “*Andere Berufe*”, dat bij de visumaanvraag van 2018 uitdrukkelijk de naam van de firma waar de verzoekende partij tewerkgesteld is vermeld staat, dat bij de volgende aanvraag dit niet meer vermeld staat maar de omschrijving van het beroep dezelfde is, dat daarom in de voormelde beslissing wordt geconcludeerd “*Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene, om een inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn. zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag. Alle Schengenlanden zijn daarbij gebonden aan dezelfde verordening waaruit hierboven werd geciteerd. Het is dus redelijk te stellen dat de Duitse autoriteiten wel degelijk de verordening hebben toegepast, zoals België dat zou doen.*” Daarnaast wordt in de huidige bestreden beslissing gesteld dat uit verder onderzoek van de visumaanvragen, en meer bepaald een consultatie door de Dienst Vreemdelingenzaken van de Duitse Diplomatieke post in Armenië blijkt “*dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht dient te bewijzen aan de hand van loonstrookjes, bankafschriften, en andere bewijzen van activa. Dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager.*” Hieruit wordt dan ook geconcludeerd: “*Dit wil zeggen dat de aanduiding van het beroep van de betrokkene en de werkgever met naam en toenaam bij de visumaanvragen erop wijst dat de betrokkene toen stukken heeft voorgelegd die erop wijzen dat hij wel degelijk bestaansmiddelen ter beschikking had. Deze bijkomende informatie wijst er ook op dat de inkomensgegevens waarop het attest van de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 zich baseert, onvolledig zijn. Dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen, werd voldoende aannemelijk gemaakt. Echter dat hij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad is in tegenstrijd met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene, zoals blijkt uit de informatie bekomen van de Duitse diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië. Betrokkene heeft toen wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten voorgelegd, aangezien dit ook zo werd opgenomen in de informatie betreffende zijn visumaanvragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze stukken niet kunnen opvragen wegens bovenvermelde redenen (VIS-verordening). Echter, het komt toe aan de betrokkene om een inzicht te geven in zijn inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019. Het is pas met een volledig zicht op het vermogen dat de bewijzen van financiële steun kunnen worden beoordeeld in het licht van het ‘ten laste zijn’. De conclusie blijft wel, zoals reeds in voorgaande beslissingen opgemerkt, dat er niet bewezen is dat betrokkene in eigen land niet zelfstandig in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin voldeed.*”

Behoudens de vaststellingen dat de informatie die blijkt uit attest 047/2020 tegengesproken wordt door de informatie uit het administratief dossier, dat de informatie uit dit attest dat zij “*geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad (...) in tegenstrijd (is) met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene*”, blijkt uit de huidige bestreden beslissing niet dat de verwerende partij nog langer om andere redenen het voormelde attest niet beschouwt als bewijs van onvermogen in het land van herkomst.

Uit het vorige vernietigingsarrest blijkt niet dat het motief op zich dat het attest 047/2020 niet werd aanvaard als bewijs van onvermogen in het herkomstland omwille van de hieraan tegenstrijdige informatie uit de visumaanvragen van de verzoekende partij, foutief of kennelijk onredelijk werd geacht. Door enkel te stellen dat de stukken die door de Armeense autoriteiten werden afgeleverd weeral buiten spel worden geplaatst, stellende dat deze stukken worden tegengesproken door informatie in het administratief dossier, meer bepaald de visumaanvragen van de verzoekende partij, maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest genomen naar aanleiding van de beslissing van 4 oktober 2022.

Bovendien blijkt uit de huidige bestreden beslissing dat verder onderzoek werd gevoerd naar de visumaanvragen, om het besluit dat het “*redelijk (is) te stellen dat betrokkene, om een inreisvisum te*

*kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn. zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag.”, te onderbouwen waarbij uit een consultatie door de Dienst Vreemdelingenzaken van de Duitse Diplomatieke post in Armenië blijkt “dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht dient te bewijzen aan de hand van loonstrookjes, bankafschriften, en andere bewijzen van activa. Dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager.” Het feit dat de effectieve voorgelegde loonstrookjes, bankafschriften en/of andere bewijzen van activa niet langer kunnen ter beschikking gesteld worden en dus niet aantrefbaar zijn in het administratief dossier, doet geen afbreuk aan het feit dat voormelde informatie wel degelijk blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit een e-mail van 24 augustus 2023 van het hoofd van de juridische en consulaire afdeling van de Duitse ambassade in Brussel. Bovendien weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven hieromtrent “Betrokkene heeft toen wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten voorgelegd, aangezien dit ook zo werd opgenomen in de informatie betreffende zijn visumaanvragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze stukken niet kunnen opvragen wegens bovenvermelde redenen (VIS-verordening). Echter, het komt toe aan de betrokkene om een inzicht te geven in zijn inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019.”*

Een schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 285 019 van 17 februari 2023 wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.9.2. De verzoekende partij verwijst verder naar het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 267 897 van 1 april 2022 en stelt dat in dit arrest waarbij een eerdere beslissing werd vernietigd gesteld werd dat de verwerende partij de hypothese dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in vraag stelde door een vermoeden te creëren dat zij tewerkgesteld zou zijn in Armenië op basis van informatie dewelke zij in het kader van een toeristenvisum aan de Duitse ambassade zou hebben meegedeeld, dat in de motivering van de *in casu* bestreden beslissing wedermaal wordt vermoed dat zij kennelijk zou gewerkt hebben in Armenië en de determinerende weigeringsgrond van de huidige beslissing identiek dezelfde is als van de vorige beslissing. Zij wijst erop dat er slechts één consultatie is bijgekomen waarvan geen objectieve stukken aanwezig zijn in het administratief dossier, alwaar de Duitse ambassade aan de verwerende partij zou hebben meegedeeld dat een visumaanvrager zijn solvabiliteit dient aan te tonen, dat de verwerende partij uiteraard in het kader van vorige onderzoeken alle vrije kans en tijd had om de stukken op te vragen en toe te voegen aan het administratief dossier, dat zij thans stelt dat zij omwille van het vernietigen van de stukken na twee jaar, deze stukken niet heeft kunnen opvragen, dat geaccentueerd dient te worden dat zij haar eerste aanvraag heeft ingediend op 10 januari 2020 en aldus op dat moment de solvabiliteitsstukken dewelke zij hypothetisch aan haar visumaanvraag zou hebben gevoegd onmogelijk vernietigd konden zijn en de verwerende partij deze stukken simpelweg kon opvragen en toevoegen aan het administratief dossier, dat de Raad in zijn eerdere vernietigingsarrest stelt dat de beoordeling van het ten laste zijn in het herkomstland voorafgaand aan de komst naar België en van de in dit verband voorgelegde stukken door de verzoekende partij, niet correct gebeurd was aangezien zij slechts sprak over een vermoeden van tewerkstelling en dat het tegendeel niet werd aangetoond, dat de verwerende partij thans enkel naar een consultatie met de Duitse diplomatieke post in Armenië verwijst, waarvan geen stukken vindbaar zijn in het administratief dossier. De verzoekende partij citeert uit het arrest nr. nr. 267 897 van 1 april 2022 “..., en anderzijds dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij, behoudens het wijzen op het vermoeden van tewerkstelling in Armenië, noch motieven heeft naar voren gebracht om te duiden waarom het niet beschikken over andere inkomsten niet aangetoond is door het voormelde attest” en stelt dat het formeel attest van de ambassade van de Armeense republiek van 19 juni 2020 expliciet vermeldt dat zij gekend was onder paspoort N°: BA1721499 en zij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 tot en met 12/05/2020, dat in het eerder arrest de Raad uitdrukkelijk heeft gesteld dat de verwerende partij slechts een vermoeden van tewerkstelling had en het attest wel aantoonde dat de verzoekende partij geen officieel inkomen genoot in Armenië, dat de periode waarover dit formeel attest handelde ook niet in vraag werd gesteld door de Raad, dat de verwerende partij louterweg stelt dat het attest van het Consulaat hieraan geen afbreuk doet en dat het in tegenwoordige tijd is gesteld, wijl het attest weliswaar is opgesteld in de tegenwoordige tijd doch expliciet spreekt over een periode gaande van 01/01/2013 tot ten met 12/05/2020. De verzoekende partij meent dat de stelling dat dit attest geen afbreuk doet aan de informatie dewelke aanwezig is in het administratief dossier, gesteund op subjectieve vraagstellingen en eigen verwarringen van de verwerende partij, manifest in strijd is met het formeel attest van de Armeense ambassade, dat het Comité van Staatsinkomen expliciet heeft gesteld dat de verzoekende partij van de periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, na het verlaten van Armenië op 30 december 2019, en ook voordien gaande van 1 januari 2013 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dat

uit de bewoordingen “andere inkomsten” van het attest letterlijk alle inkomsten worden bedoeld uit bijvoorbeeld arbeid, zelfstandige activiteit en dergelijke meer, dat het feit dat de verwerende partij ‘er het raden naar heeft’ over hoe het Armeense belastingstelsel functioneert, hieraan geen afbreuk doet, daar de duidelijke bewoordingen van dit formeel attest vanwege de Armeense autoriteiten niet worden tegengesproken, dat dit enkel en alleen betekent dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet afdoende heeft uitgevoerd en op basis van subjectieve stellingen tot de conclusie komt dat “(...) *het ene het andere niet (hoeft) uit te sluiten*”. De verzoekende partij meent dan ook dat in deze omstandigheden er een miskenning van het gezag van gewijsde blijkt van het eerdere vernietigingsarrest, te meer daar de verwerende partij nog steeds een ongefundeerd vermoeden van tewerkstelling heeft en het tegendeel (zoals eerder gesteld) niet bewezen wordt door objectieve stukken zoals gesteld door de Raad in het vernietigingsarrest van 5 (lees: 1) april 2022 met nr. 267 897.

Betreffende de bewijzen van onvermogen in het land van herkomst en meer bepaald het attest nr. 047/2020 wordt in het vernietigingsarrest van 1 april 2022 gemotiveerd als volgt:

*“De verwerende partij oordeelt dat het onvermogen opnieuw onvoldoende aangetoond is door de nieuwe documenten die zijn bekomen door de ambassade van Armenië te Brussel, waarna zij het attest van 22 juni 2021 bespreekt. Daarnaast motiveert zij betreffende het andere attest bekomen van de ambassade te Brussel, en aldus betreffende het attest 047/2020 van 19 juni 2020 – waaruit volgens de bestreden beslissing zou moeten blijken dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020 – dat dit stelt dat de verzoekende partij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 1 januari 2013, dat het feit geen eigenaar te zijn de verzoekende partij reeds trachtte aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit. Daarnaast wordt ook nog gesteld dat de attesten enigszins in twijfel kunnen worden getrokken gezien er toch een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, dat bij de opzoeking van zijn visa, toeristenvisa aangevraagd op 18 december 2018 via Duitsland om vrienden en familie te bezoeken in België, immers op de uitprint staat bij de rubriek beroep ‘ander beroep’ en daaronder de naam van de werkgever vermeld staat.*

*Vooreerst wijst de Raad er op dat het laatst vermelde motief niet afdoende is om het niet aangetoond zijn van het onvermogen van de verzoekende partij door het attest 047/2020 van 19 juni 2020 te schragen. Uit de bewoordingen ‘enigszins’ en ‘vermoeden van tewerkstelling’ blijkt geenszins dat de verwerende partij acht dat er absoluut geen sprake is van onvermogen om in de levensbehoeften te voorzien, niettegenstaande het attest, daar er sprake is van een tewerkstelling in Armenië. Uit het geheel van de motieven is niet duidelijk of de verwerende partij, niettegenstaande het voorliggende attest van 19 juni 2020, louter op grond van voormelde overweging, met name dat er een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, ook tot hetzelfde oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij onvoldoende is aangetoond, zou zijn gekomen.*

*(...)*

*Bovendien wijst de Raad er nog enerzijds op dat het, zelfs indien uit het attest van het kadaster enkel zou blijken dat zij niet over een staatseigendom beschikt, uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom het feit dat zij evenmin beschikt over enig onroerend goed niet aangetoond wordt door het attest nr. 047/2020, en anderzijds dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij, behoudens het wijzen op het vermoeden van tewerkstelling in Armenië, nog motieven heeft naar voren gebracht om te duiden waarom het niet beschikken over andere inkomsten niet aangetoond is door het voormelde attest.”*

Behoudens de motieven dat de informatie die blijkt uit attest 047/2020 tegengesproken wordt door de informatie uit het administratief dossier, dat de informatie uit dit attest dat zij “geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad (...) in tegenstrijd (is) met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene”, blijkt uit de huidige bestreden beslissing niet dat de verwerende partij nog langer om andere redenen het voormelde attest niet beschouwt als bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Evenmin blijkt dat de verwerende partij zich nog langer baseert op een ‘vermoeden van tewerkstelling’, doch heden oordeelt, op grond van de informatie uit de visumaanvragen, dat de verzoekende partij tewerkgesteld is alsook op grond van de bijkomende informatie betreffende wat dient voorgelegd te worden teneinde een visumaanvraag te onderbouwen – meer bepaald de informatie dat een aanvrager zijn financiële draagkracht dient te bewijzen en dit gebeurt op grond van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager –, dat het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij, om aan inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen, om een schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 267 897 van 1 april 2022 aan te tonen, dat in de motivering van de *in casu* bestreden beslissing wedermaal wordt vermoed dat zij kennelijk zou gewerkt hebben in Armenië en de determinerende weigeringsgrond van de huidige beslissing identiek dezelfde is als van de vorige beslissing. Hierbij wijst de Raad er ook nog op dat uit het vernietigingsarrest bovendien blijkt dat de Raad uit het geheel van de motieven niet kon vaststellen of de overweging dat er een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, determinerend was.

*In casu* is het duidelijk dat de verwerende partij het attest nr. 047/2020 niet weerhoudt als een afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst op de enkele grond dat het tegengesproken wordt door de informatie die blijkt uit de visumaanvragen.

Het betoog van de verzoekende partij dat er slechts één consultatie is bijgekomen waarvan geen objectieve stukken aanwezig zijn in het administratief dossier, alwaar de Duitse ambassade aan de verwerende partij zou hebben meegedeeld dat een visumaanvrager zijn solvabiliteit dient aan te tonen, dat de verwerende partij uiteraard in het kader van vorige onderzoeken alle vrije kans en tijd had om de stukken op te vragen en toe te voegen aan het administratief dossier, dat zij thans stelt dat zij omwille van het vernietigen van de stukken na twee jaar, deze stukken niet heeft kunnen opvragen, dat geaccentueerd dient te worden dat zij haar eerste aanvraag heeft ingediend op 10 januari 2020 en aldus op dat moment de solvabiliteitsstukken dewelke zij hypothetisch aan haar visumaanvraag zou hebben gevoegd onmogelijk vernietigd konden zijn en de verwerende partij deze stukken simpelweg kon opvragen en toevoegen aan het administratief dossier, doet geen afbreuk aan de vaststellingen, zoals reeds *supra* uiteengezet, dat uit de huidige bestreden beslissing blijkt dat verder onderzoek werd gevoerd naar de visumaanvragen, om het besluit dat het *“redelijk (is) te stellen dat betrokkene, om een inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn. zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag.”*, te onderbouwen waarbij uit een consultatie door de Dienst Vreemdelingenzaken van de Duitse Diplomatieke post in Armenië blijkt *“dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht dient te bewijzen aan de hand van loonstrookjes, bankafschriften, en andere bewijzen van activa. Dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager.”*; dat het feit dat de effectieve voorgelegde loonstrookjes, bankafschriften en/of andere bewijzen van activa niet langer kunnen ter beschikking gesteld worden en dus niet aantrefbaar zijn in het administratief dossier, geen afbreuk doet aan het feit dat voormelde informatie wel degelijk blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit een e-mail van 24 augustus 2023 van het hoofd van de juridische en consulaire afdeling van de Duitse ambassade in Brussel. Bovendien, het weze herhaalt, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven hieromtrent *“Betrokkene heeft toen wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten voorgelegd, aangezien dit ook zo werd opgenomen in de informatie betreffende zijn visumaanvragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze stukken niet kunnen opvragen wegens bovenvermelde redenen (VIS-verordening). Echter, het komt toe aan de betrokkene om een inzicht te geven in zijn inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019.”*

Waar de verzoekende partij betoogt dat de Raad in zijn eerdere vernietigingsarrest stelt dat de beoordeling van het ten laste zijn in het herkomstland voorafgaand aan de komst naar België en van de in dit verband voorgelegde stukken door de verzoekende partij, niet correct gebeurd was aangezien zij slechts sprak over een vermoeden van tewerkstelling en dat het tegendeel niet werd aangetoond, kan zij niet gevolgd worden nu nergens in het arrest wordt gesteld wordt dat de beoordeling van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet correct gebeurd was daar *“het tegendeel niet aangetoond was”*. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij thans enkel naar een consultatie met de Duitse diplomatieke post in Armenië verwijst, waarvan geen stukken vindbaar zijn in het administratief dossier, doch de Raad acht het niet foutief, noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heden oordeelt, op grond van de informatie uit de visumaanvragen, dat de verzoekende partij tewerkgesteld is alsook op grond van de bijkomende informatie betreffende wat dient voorgelegd te worden teneinde een visumaanvraag te onderbouwen – meer bepaald de informatie dat een aanvrager zijn financiële draagkracht dient te bewijzen en dit gebeurt op grond van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager –, dat het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij, om aan inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn. Hierbij verduidelijkt de Raad nog dat uit de huidige bestreden beslissing blijkt dat niet langer uitgegaan wordt van een vermoeden van tewerkstelling, dat de stelling dat het redelijk is aan te nemen dat de verzoekende partij heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn geweest gebaseerd wordt op bijkomende informatie betreffende de aanduiding van een beroep bij de visumaanvraag alsook dat de informatie uit het attest niet langer om andere redenen – dan het feit dat de



informatie uit het attest tegengesproken wordt door informatie uit de visumaanvragen – niet weerhouden wordt als afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij stelt dat het formeel attest van de ambassade van de Armeense republiek van 19 juni 2020 expliciet vermeldt dat zij gekend was onder paspoort N°: BA1721499 en zij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 tot en met 12/05/2020, dat in het eerder arrest de Raad uitdrukkelijk heeft gesteld dat de verwerende partij slechts een vermoeden van tewerkstelling had en het attest wel aantoonde dat de verzoekende partij geen officieel inkomen genoot in Armenië, dat de periode waarover dit formeel attest handelde ook niet in vraag werd gesteld door de Raad, dat de verwerende partij louterweg stelt dat het attest van het Consulaat hieraan geen afbreuk doet en dat het in tegenwoordige tijd is gesteld, wijl het attest weliswaar is opgesteld in de tegenwoordige tijd doch expliciet spreekt over een periode gaande van 01/01/2013 tot en met 12/05/2020, kan de Raad enkel vaststellen in de *in casu* bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het attest in tegenwoordige tijd is gesteld, zodat haar betoog feitelijke grondslag mist.

Hetzelfde geldt voor het betoog dat de stelling dat dit attest geen afbreuk doet aan de informatie dewelke aanwezig is in het administratief dossier, gesteund op subjectieve vraagstellingen en eigen verwarringen van de verwerende partij, manifest in strijd is met het formeel attest van de Armeense ambassade, dat het Comité van Staatsinkomen expliciet heeft gesteld dat de verzoekende partij van de periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, na het verlaten van Armenië op 30 december 2019, en ook voordien gaande van 1 januari 2013 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dat uit de bewoordingen “andere inkomsten” van het attest letterlijk alle inkomsten worden bedoeld uit bijvoorbeeld arbeid, zelfstandige activiteit en dergelijke meer, dat de verwerende partij ‘er het raden naar heeft’ over hoe het Armeense belastingstelsel functioneert, hieraan geen afbreuk doet, daar de duidelijke bewoordingen van dit formeel attest vanwege de Armeense autoriteiten niet worden tegengesproken, dat dit enkel en alleen betekent dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet afdoende heeft uitgevoerd en op basis van subjectieve stellingen tot de conclusie komt dat “(...) *het ene het andere niet (hoeft) uit te sluiten*”, nu in de *in casu* bestreden beslissing nergens kan gelezen worden dat de verwerende partij ‘er het raden naar heeft’ over hoe het Armeense belastingstelsel functioneert of de verwerende partij tot de conclusie komt dat “(...) *het ene het andere niet (hoeft) uit te sluiten*”.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat in deze omstandigheden er een miskennis van het gezag van gewijsde blijkt van het eerder vernietigingsarrest, te meer daar de verwerende partij nog steeds een ongefundeerd vermoeden van tewerkstelling heeft en het tegendeel (zoals eerder gesteld) niet bewezen wordt door objectieve stukken zoals gesteld door de Raad in het vernietigingsarrest van 5 (lees: 1) april 2022 met nr. 267 897.

4.10. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt voorts onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

*“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”*

4.11. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij onvermogen was en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij betwist dat zij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en reeds van in het land van herkomst of afkomst ten laste

was van de referentiepersoon, stellende dat zij tewerkgesteld was in Armenië, waardoor zij zelf in staat was om in haar levensonderhoud en dat van haar gezin te voorzien.

4.12. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij eerder stelde dat het attest van 19 juni 2020 van de Armeense ambassade dateert van na haar vertrek uit het herkomstland, dat dit bovendien betrekking had op een situatie op datum van het attest en zich niet uitsprak over het verleden, dat deze stelling nogmaals wordt hernomen door de verwerende partij, dat het attest zou zijn opgesteld in de tegenwoordige tijd en in strijd zou zijn met de informatie uit het administratief dossier, mist feitelijke grondslag, nu uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij stelt dat het attest is opgesteld in de tegenwoordige tijd. De verzoekende partij maakt met voormeld betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij *“alles uit de kast haalt om de aanvraag van verzoeker af te wijzen”*.

Voorts is het de Raad niet duidelijk op welke motieven de verzoekende partij kritiek uit met haar betoog *“Derhalve werd dit attest al reeds viermaal in totaal (ten onrechte) niet in aanmerking genomen door verwerende partij, waardoor verwerende partij zelf een gedeelde verantwoordelijk draagt voor de actuele situatie. De Raad stelde initieel expliciet dat verzoeker de mogelijkheid had om een nieuwe aanvraag in te stellen waarbij de correcte vertaling van het attest kon worden neergelegd en bijgevolg ook dat voor verzoeker - aangezien hij een nieuwe aanvraag had ingesteld - de beroepsprocedure geen voordeel (belang) kon opleveren om reden dat bij een eventuele vernietiging het dossier terug bij verwerende partij aanhangig zou worden gemaakt, wat al reeds het geval was op dat ogenblik (zie: arresten nr.: RvV 251.895).”* De Raad stelt vast dat het attest niet wordt afgewezen omdat het niet recent genoeg zou zijn, noch omwille van het feit dat de verzoekende partij reeds jaren in België verblijft. Waar de verzoekende partij stelt dat dit attest viermaal ten onrechte niet in aanmerking werd genomen door de verwerende partij, voert zij in wezen kritiek op de eerdere bijlagen 20. Deze kritiek is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij met de *“actuele situatie”* zou wensen te verwijzen naar het feit dat de verwerende partij de bij de visumaanvraag neergelegde documenten niet meer kon bekomen, wijst de Raad naar wat hieromtrent *supra* werd gesteld.

4.13. Waar de verzoekende partij stelt dat de kern van het begrip ‘ten laste’ volgens de Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel vereist, dat het een beoordeling betreft van een feitelijke situatie, dat hierbij kenmerkend is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien, dat een bewijs van onvermogen in deze context dan ook bijkomend is omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoon, dat het onvermogen op heden niet meer wordt betwist door de verwerende partij, kan zij geenszins gevolgd worden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, moet erop gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van het herkomst. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat het onvermogen van de verzoekende partij niet meer wordt betwist door de verwerende partij.

4.14. In een *“ten eerste”* betoogt de verzoekende partij dat het inderdaad zo is dat zij ten laste moet zijn van haar Belgische moeder en derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun van haar, dat de verwerende partij niet betwist dat zij en haar gezin na aankomst in het Rijk, niet meer zijn teruggekeerd naar Armenië, dat zij verwijzen naar de diverse positieve politionele woonstcontroles en ook naar de diverse attesten samenstelling van het gezin dewelke in het administratief dossier zijn gevoegd. Naast een theoretisch betoog stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet betwist dat de aan haar

verleende bijstand oprecht en structureel van aard is, dat dit element niet wordt betwist, noch besproken in de bestreden beslissing, dat de eis van de Dienst Vreemdelingenzaken dat men minstens zes maanden financiële steun moet bewijzen *in casu* is voorgelegd. Zij stelt verder dat de verwerende partij niet effectief aantoonde dat zij in Armenië arbeid zou hebben verricht, dat zij evenmin dienstig kan verwijzen naar stukken waaruit een tewerkstelling zou kunnen blijken in Armenië, dat zij geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit dit zou blijken, dat een verwijzing naar een uitprint bij de aanvraag toeristenvisum bij de Duitse ambassade en een verwijzing naar de Schengen-Visum Code artikel *in casu* niet volstaat, temeer daar deze blote bewering integraal wordt tegengesproken door formele attesten van de Armeense overheid, dat de Raad in de arresten van 5 (lees: 1) april 2022 en 17 februari 2023 terecht stelde dat de bewering van de verwerende partij slechts bij een vermoeden blijft en het tegendeel in de bestreden beslissing alweer niet wordt aangetoond, dat de verwerende partij door allerlei algemene vergelijkingen en subjectieve stellingen dit primordiaal attest tracht buiten spel te plaatsen, dat de verwerende partij thans verwijst naar een consultatie met de Duitse diplomatieke post te Yerevan, dat er geen stukken worden bijgebracht aangaande de tewerkstelling dewelke zij heeft toegevoegd aan haar visumaanvraag, “*temeer daar de DVZ hiervoor ruim de tijd heeft gehad om reden dat verzoeker zijn eerste aanvraag immers van 10/01/2023 dateert in de hypothese dat deze stukken binnen twee jaar vernietigd zijn*”, dat zij op een invulformulier voor een toeristenvisum “*pour les besoins de la cause*” een beroep heeft aangeduid niet volstaat om te concluderen dat zij in Armenië vermogend was en niet aangewezen was op de financiële steun van haar moeder, dat er uiteraard meer nodig is daar de Schengen-Visum Code een andere finaliteit heeft, dat de Duitse ambassade aan de verwerende partij zou hebben meegedeeld dat er effectief stukken worden gevoegd om de solvabiliteit aan te tonen van een visumaanvrager, ook niet wordt aangetoond, dat de verwerende partij stelt dat deze stukken na twee jaar vernietigd worden, wijl zij ruim de kans en de tijd kreeg om deze stukken op te vragen en toe te voegen aan het administratief dossier, dat het bovendien niet uitgesloten is dat aan haar een verbintenis tot tenlasteneming werd toegekend door haar Belgische moeder dewelke als een geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen voor een kort verblijf in België wordt beschouwd, indien ze aanvaard wordt door de verwerende partij of door de Belgische ambassade of het Belgisch consulaat waaraan de verbintenis samen met de visumaanvraag wordt voorgelegd, dat ook dit element niet nader werd onderzocht, dat de integrale beslissing van de verwerende partij berust op een hypothese dewelke niet ondersteund wordt met objectieve stukken, dat integendeel de bestreden beslissing volledig wordt weggewerkt door de officiële stukken vanwege de Armeense autoriteiten. Zij argumenteert voorts dat de verwerende partij bovendien nalaat te verifiëren wat haar maandelijkse inkomen zou bedragen in Armenië, dat zij hieromtrent om aanvullende informatie had kunnen verzoeken, te meer daar deze informatie in het verleden blijkbaar niet interessant en beschikbaar was voor de verwerende partij. Zij vervolgt dat zelfs in de hypothese dat zij als zijnde een arbeider zou hebben gefungeerd, *quod certa non*, er dient te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om haar en haar gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien, te meer daar de verwerende partij het onvermogen van de verzoekende partij niet meer in vraag stelt, dat de Schengen-Visum code bovendien financiële middelen in het land van verblijf vereist, maar zij de hoegrootheid ervan niet concretiseert, dat er ter zake een ruime discretionaire bevoegdheid aan de lokale ambassade wordt toegekend, dat de integrale stelling van de verwerende partij niet wordt gesteund door enig objectief document. Zij meent dan ook dat het manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het administratief dossier is om te stellen dat zij niet aangewezen was op de financiële stortingen van haar moeder en zulks voor andere doeleinden zou zijn gebruikt als “family support” en “schenkingen”, dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun noodzakelijk en beduidend was, dat dit gegeven niet wordt betwist noch onderzocht in de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst naar het arrest JIA van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat de bewijslast inzake het ten laste zijn van haar moeder bij haar ligt, dat het buiten kijf staat dat zij ten laste was van haar Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend is, dat dit immers blijkt uit de stelling van de verwerende partij die niet betwist in de bestreden beslissing dat wat het financieel en materieel aspect betreft zij wel degelijk stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht, doch dat zij dit relateert door een verkeerde lezing van een officieel attest en een uitprint van een visum aanvraagformulier. Zij stelt dat zij wel degelijk financieel werd ondersteund door haar Belgische moeder, dat dit wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden samen met de aanvaarde toestand van onvermogenheid. Zij vervolgt dat het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen door de Raad aanvaard wordt, dat zij *in casu* effectief haar financiële afhankelijkheid van haar moeder bewijst, dat de bewijzen van de nominale stortingen in het verleden zonder meer worden voorgelegd. De verzoekende partij verwijst uitdrukkelijk naar de geldstortingen, waarvan zij in het verzoekschrift de data en bedragen opsomt, en stelt dat deze niet voor betwisting vatbaar zijn en deze door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet worden ontkend, doch deze enkel als “family support” en “schenkingen” catalogiseert. Zij betoogt dat de verwerende partij niet ernstig kan gaan betwisten dat de aan haar

verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is, gelet op de lange periode en de hoegrootheid van de geldstortingen, doch dat de voorgelegde ontvangstbewijzen niet afdoende worden bekeken door de verwerende partij, dat zij bovendien aantoonst dat zij effectief onvermogen is, dat de verwerende partij een bewijs mag vragen dat zij geen onroerend goed bezit in het thuisland, dat de stelling van de verwerende partij dat het attest met nummer 047/2020 vanwege de ambassade van Armenië van 19 juni 2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest en niet over het verleden een flagrante onregelmatigheid is en de materiële motiveringsplicht schendt, dat dit formeel attest expliciet vermeldt dat zij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, zoals ook niet wordt betwist door de verwerende partij, dat het aldus gaat over een retroactieve periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dewelke tevens de periode van voor haar aankomst in het Rijk en nadien bevat, dat de verwerende partij nogmaals overduidelijk de bewijskracht van dit formeel document schendt. Zij stelt dat niettegenstaande dit document bekomen werd terwijl zij al reeds in België was, uit geen enkel objectief element blijkt dat zij na 12 mei 2020 terug is gekeerd naar Armenië waardoor zij in de mogelijkheid zou zijn geweest om onroerende goederen en/of andere inkomsten aan te schaffen of via volmacht aan te kopen, waarbij zij verwijst naar het attest 061/2021 van 22 juni 2021 van de Armeense ambassade, dat de verwerende partij duidelijk door de bocht gaat en de bewijskracht van dit formeel beëdigd vertaald document schendt.

4.15. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, *in casu* haar moeder. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste "*zijn*" in artikel 40ter *iuncto* 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden "*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*", en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in

artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van 'ten laste zijn' rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

4.16. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip 'ten laste zijn' maar kan zij aldus wel gevolgd worden waar zij erop wijst dat de bewijslast inzake het ten laste zijn van haar moeder bij haar ligt, dat het ten laste zijn een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden, dat de materiële steun haar moet toelaten minimaal te kunnen overleven in het herkomstland, rekening houdende met haar financiële en sociale omstandigheden, dat men als familielid ten laste is van een Belg als men in de maanden voor de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen en dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing ingaat tegen deze overwegingen.

Ook kan de verzoekende partij worden gevolgd dat de verwerende partij niet betwist dat zij en haar gezin na aankomst in het Rijk, niet meer zijn teruggekeerd naar Armenië.

4.17. De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij niet betwist, zelfs erkent in de bestreden beslissing dat er stortingen geweest zijn ten gunste van de verzoekende partij in het land van herkomst door de referentiepersoon. Zoals de verzoekende partij ook aangeeft, wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat deze verleende bijstand oprecht en structureel van aard is, alsook niet dat deze financiële steun beduidend is. Evenmin wordt de hoegrootheid van de geldstortingen betwist, noch het feit dat deze geschieden over een langere periode. De verzoekende partij kan tevens gevolgd worden waar zij stelt dat bewijs van minstens zes maanden financiële steun *in casu* is voorgelegd. Ook dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

De verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat uit het niet betwisten door de verwerende partij dat wat het financieel en materieel aspect betreft zij wel degelijk stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht, leidt tot de vaststelling dat het aangetoond is dat zij ten laste was van haar Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk is. Hoewel uit het aantonen van diverse stortingen in het verleden kan afgeleid worden dat zij wel degelijk financieel werd ondersteund door haar Belgische moeder, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar moeder daar eveneens dient aangetoond te worden dat de financiële ondersteuning die zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Waar de verzoekende partij in dit verband wijst op haar aanvaarde toestand van onvermogenheid kan zij niet gevolgd worden, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat niet is bewezen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat het feit dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen, niet leidt tot de vaststelling dat de onvermogenheid van de verzoekende partij in het herkomstland aangetoond is. Immers wordt *in casu* duidelijk gesteld dat er bewijzen werden voorgelegd – naar aanleiding van eerdere visumaanvragen – van het hebben van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten (in het herkomstland). Waar de verzoekende partij stelt dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen door de Raad aanvaard wordt, wijst de Raad erop dat het feit dat dit aanvaard wordt niet tot de vaststelling leidt dat bij het enkel voorleggen van stortingen uit het verleden het ten laste zijn is aangetoond. Uit de stelling dat het niet kennelijk onredelijk is om, bij een aanvraag tot gezinshereniging, van een ascendent het bewijs te eisen dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belg, kan niet *ipso facto* afgeleid worden dat het

voorleggen van geldstorting uit het verleden het ten laste zijn op afdoende wijze aantoon. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij echter niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar financiële afhankelijkheid van haar moeder heeft bewezen doordat de bewijzen van de nominale stortingen in het verleden zonder meer worden voorgelegd. Het weze herhaalt dat met het voorleggen van bewijzen van geldstorting in het verleden geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden wordt aangetoond doch enkel een financiële steun door haar moeder.

4.18. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de geldstorting op zich worden betwist, noch het feit dat deze beduidend zijn, doch wel dat wordt geoordeeld dat deze niet kunnen worden gezien als noodzakelijk om in de levensbehoeften te kunnen voorzien daar niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij wel degelijk vermogend was in het herkomstland – met name daar het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij aangetoond heeft bij haar visumaanvraag te zijn tewerkgesteld en er niet bewezen is dat zij in het herkomstland niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed – en de geldovermakingen voor andere doeleinden werden gebruikt.

De verzoekende partij betwist niet dat zij dient aan te tonen dat zij onvermogen was in het land van herkomst alsook dat de verwerende partij het bewijs mag vragen dat zij aldaar geen onroerende goederen bezit.

4.19. De verzoekende partij heeft teneinde haar onvermogen in het land van herkomst aan te tonen volgende stukken gevoegd bij haar aanvraag:

*“- Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van betrokkene geregistreerd staat.*

*- Attest van Ambassade van de Armeense Republiek 047/2020 dd 19.06.2020, stellende dat volgens de Informatiebasis van de Statelijke financiële inkomsten Commissie van de Republiek Armenië, dat betrokkene niet geregistreerd staat als eigenaar van enig onroerende goederen en heeft geen inkomsten in de période van 01.01.2013 tem. 12.05.2020*

*- Attest 061/2021 van de Consulaire afdeling van de Armeense Ambassade in België dd 22.06.2021, dat bevestigt dat volgens het Comité van Staatsinkomsten van betrokkene er geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot zijn inkomsten. Dit attest levert geen bijkomend bewijs bovenop het voorgaande attest dd 19.06.2020.*

*(...)"*

De verwerende partij oordeelt als volgt omtrent het onvermogen:

*"Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient opnieuw te worden vastgesteld dat dit niet afdoende werd aangetoond. Betrokkene legt dan wel een attest voor van de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 gekend onder nummer 047/2020, dat stelt dat de betrokkene van in het land van herkomst en dit in de période voorafgaand aan betrokkenes vertrek uit de herkomstregio niet geregistreerd stond als eigenaar van enig onroerende goederen en geen inkomsten had voor de période van 01.01.2013 tot 12.05.2020. Echter, zoals reeds gemotiveerd in de voorgaande beslissing dd 04.10.2022, wordt deze informatie tegengesproken door informatie uit het administratief dossier, en meer bepaald door de visumaanvragen van de betrokkene. Citerend uit de Schengen-visum code, art. 14 stelde de weigeringsbeslissing dd. 04.10.2022 dat op basis van de informatie uit de visadatabank InqVis voor de 2 visumaanvragen van de betrokkene (in 2018 en 2019) blijkt dat de betrokkene tewerkgesteld was. Zijn beroep wordt door de Duitse diplomatieke post omschreven als 'andere Berufe'. Bij de visumaanvraag van 2018 staat expliciet dat mijnheer tewerkgesteld is, de naam van de firma is Galstyan Shin Montazh LLC. Bij de volgende aanvraag voor een gelijkaardig visum staat de naam van de firma er niet meer bij, echter de omschrijving van mijnheer zijn beroep is dezelfde. De bijlage 20 dd 04.10.2022 concludeert: "Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene, om het inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn. zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag. Alle Schengenlanden zijn daarbij gebonden aan dezelfde verordening waaruit hierboven werd geciteerd. Het is dus redelijk te stellen dat de Duitse autoriteiten wel degelijk de verordening hebben toegepast, zoals België dat zou doen. "*

*Verder onderzoek van de visumaanvragen van de betrokkene en meer bepaald naar de stukken die zijn voorgelegd in het kader van de bestaansmiddelen van de Schengen-visum code, toont aan de obv. de VIS-verordening visadossiers na twee jaar worden vernietigd. Echter, uit een consultatie door de Dienst*

*Vreemdelingenzaken van de Duitse Diplomatieke post in Armenië blijkt dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht dient te bewijzen aan de hand van loonstrookjes, bankafschriften, en andere bewijzen van activa. Dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager. Dit wil zeggen dat de aanduiding van het beroep van de betrokkene en de werkgever met naam en toenaam bij de visumaanvragen erop wijst dat de betrokkene toen stukken heeft voorgelegd die erop wijzen dat hij wel degelijk bestaansmiddelen ter beschikking had. Deze bijkomende informatie wijst er ook op dat de inkomensgegevens waarop het attest van de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 zich baseert, onvolledig zijn. Dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen, werd voldoende aannemelijk gemaakt. Echter dat hij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad is in tegenstrijd met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene, zoals blijkt uit de informatie bekomen van de Duitse diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië. Betrokkene heeft toen wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten voorgelegd, aangezien dit ook zo werd opgenomen in de informatie betreffende zijn visumaanvragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze stukken niet kunnen opvragen wegens bovenvermelde redenen (VIS-verordening). Echter, het komt toe aan de betrokkene om een inzicht te geven in zijn inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019. Het is pas met een volledig zicht op het vermogen dat de bewijzen van financiële steun kunnen worden beoordeeld in het licht van het 'ten laste zijn'.*

*Vervolgens concludeert de verwerende partij dat “er niet bewezen is dat betrokkene in eigen land niet zelfstandig in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin voldeed. De bewijzen van het overmaken van geld, doen daar geen afbreuk aan. Het is niet omdat er geld werd opgestuurd en als reden werd bij geschreven dat het werd overgemaakt als ‘family support’ dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat is iets helemaal anders. Vele mensen die in het buitenland wonen maken geld over aan familie, toch voor zover wat men in het buitenland verdient een veelvoud is van wat de familie kan verdienen in eigen land. Echter, schenkingen op regelmatige basis doen op zich is geen blijk van afhankelijkheid, er is enkel sprake van een afhankelijkheid als de familie in het land van herkomst behoeftig is en op dat geld is aangewezen om in het levensonderhoud te voorzien.”*

Aldus betreft het kernpunt van de betwisting de vraag of afdoende werd aangetoond of de verzoekende partij effectief onvermogen was in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet effectief aantoonde dat zij in Armenië arbeid zou hebben verricht, dat zij evenmin dienstig kan verwijzen naar stukken waaruit een tewerkstelling zou kunnen blijken in Armenië, dat zij geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit dit zou blijken, dat een verwijzing naar een uitprint bij de aanvraag toeristenvisum bij de Duitse ambassade en een verwijzing naar de Schengen-Visum Code artikel *in casu* niet volstaat, temeer daar deze blote bewering integraal wordt tegengesproken door formele attesten van de Armeense overheid, wijst de Raad er vooreerst op dat het gehad hebben van een tewerkstelling door de verzoekende partij in het herkomstland geenszins een blote bewering betreft en wel degelijk gebaseerd is op stukken, meer bepaald de uitprint van de aanvraag tot een toeristenvisum bij de Duitse ambassade. De verzoekende partij meent dat dit, samen met een verwijzing naar de Schengen-Visumcode, niet volstaat. Echter de Raad acht het niet foutief noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heden oordeelt, op grond van de informatie uit de visumaanvragen, dat de verzoekende partij tewerkgesteld is alsook op grond van de bijkomende informatie betreffende wat dient voorgelegd te worden teneinde een visumaanvraag te onderbouwen – meer bepaald de informatie dat een aanvrager zijn financiële draagkracht dient te bewijzen en dit gebeurt op grond van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager –, dat het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij, om aan inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn.

Gelet op wat voorafgaat en op wat uitgebreid uiteengezet werd naar aanleiding van de aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van de arresten van 1 april 2022 en 17 februari 2023, kan de verzoekende partij niet dienstig en/of niet ernstig betogen dat de Raad in de voormelde arresten stelde dat de bewering van de verwerende partij slechts bij een vermoeden blijft en het tegendeel in de bestreden beslissing alweer niet wordt aangetoond, dat de verwerende partij door allerlei algemene vergelijkingen en subjectieve stellingen tracht dit primordiaal attest buiten spel te plaatsen, dat de verwerende partij thans verwijst naar een consultatie met de Duitse diplomatieke post te Yerevan, dat er geen stukken worden bijgebracht aangaande de tewerkstelling dewelke zij heeft toegevoegd aan haar visumaanvraag, temeer daar de verwerende partij hiervoor ruim de tijd heeft gehad om reden dat de eerste aanvraag dateert van 10 januari 2023 (lees: 2020) in de hypothese dat deze stukken binnen de twee jaar vernietigd zijn. Betreffende deze laatste kritiek dat de verwerende partij ruim de tijd heeft gehad de bewijzen van

tewerkstelling op te vragen voor vernietiging ervan daar de aanvraag dateert van 10 januari 2020 alsook de kritiek dat de verwerende partij stelt dat deze stukken na twee jaar vernietigd worden, wijl zij ruim de kans en de tijd kreeg om deze stukken op te vragen en toe te voegen aan het administratief dossier, herhaalt de Raad dat dit doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat uit de huidige bestreden beslissing blijkt dat verder onderzoek werd gevoerd naar de visumaanvragen, om het besluit dat het *“redelijk (is) te stellen dat betrokkene, om een inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn, zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag.”*, te onderbouwen waarbij uit een consultatie door de Dienst Vreemdelingenzaken van de Duitse Diplomatieke post in Armenië blijkt *“dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht dient te bewijzen aan de hand van loonstrookjes, bankafschriften, en andere bewijzen van activa. Dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager.”*; dat het feit dat de effectieve voorgelegde loonstrookjes, bankafschriften en/of andere bewijzen van activa niet langer kunnen ter beschikking gesteld worden en dus niet aantrefbaar zijn in het administratief dossier, geen afbreuk doet aan het feit dat voormelde informatie wel degelijk blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit een e-mail van 24 augustus 2023 van het hoofd van de juridische en consulaire afdeling van de Duitse ambassade in Brussel. Bovendien, het weze herhaalt, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven hieromtrent *“Betrokkene heeft toen wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten voorgelegd, aangezien dit ook zo werd opgenomen in de informatie betreffende zijn visumaanvragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze stukken niet kunnen opvragen wegens bovenvermelde redenen (VIS-verordening). Echter, het komt toe aan de betrokkene om een inzicht te geven in zijn inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat zij op een invulformulier voor een toeristenvisum *“pour les besoins de la cause”* een beroep heeft aangeduid niet volstaat om te concluderen dat zij in Armenië vermogend was en niet aangewezen was op de financiële steun van haar moeder, dat er uiteraard meer nodig is daar de Schengen-Visum Code een andere finaliteit heeft, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet enkel gewezen wordt op de tewerkstelling die blijkt uit de visumaanvraag doch dat uit de bestreden beslissing ook blijkt dat verder onderzoek werd gevoerd naar de visumaanvragen, om het besluit dat het *“redelijk (is) te stellen dat betrokkene, om een inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn, zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag.”*, te onderbouwen waarbij uit een consultatie door de Dienst Vreemdelingenzaken van de Duitse Diplomatieke post in Armenië blijkt *“dat de visumaanvrager zijn financiële daadkracht dient te bewijzen aan de hand van loonstrookjes, bankafschriften, en andere bewijzen van activa. Dit gebeurt op basis van voorgelegde stukken en niet op basis van loutere informatie van de aanvrager.”* en eveneens wordt gesteld *“Betrokkene heeft toen wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten voorgelegd, aangezien dit ook zo werd opgenomen in de informatie betreffende zijn visumaanvragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze stukken niet kunnen opvragen wegens bovenvermelde redenen (VIS-verordening). Echter, het komt toe aan de betrokkene om een inzicht te geven in zijn inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019.”* Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, ondersteund door de stukken van het administratief dossier, dat de verzoekende partij in haar visumaanvraag van 2018 niet enkel “een beroep” heeft aangeduid, doch ook dat zij uitdrukkelijk haar werkgever heeft vermeld.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de Duitse ambassade aan de verwerende partij zou hebben meegedeeld dat er effectief stukken worden gevoegd om de solvabiliteit aan te tonen van een visumaanvrager, ook niet wordt aangetoond, gaat zij voorbij aan de stukken van het administratief dossier en meer bepaald een e-mail van 24 augustus 2023 van het hoofd van de juridische en consulaire afdeling van de Duitse ambassade in Brussel.

Betreffende het betoog dat het bovendien niet uitgesloten is dat aan haar een verbintenis tot tenlasteneming werd toegekend door haar Belgische moeder dewelke als een geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen voor een kort verblijf in België wordt beschouwd, indien ze aanvaard wordt door de verwerende partij of door de Belgische ambassade of het Belgisch consulaat waaraan de verbintenis samen met de visumaanvraag wordt voorgelegd, dat ook dit element niet nader werd onderzocht, dat de integrale beslissing van de verwerende partij berust op een hypothese dewelke niet ondersteund wordt met objectieve stukken, gaat de verzoekende partij opnieuw volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt er enerzijds op gewezen dat de verzoekende partij in de visumaanvragen heeft aangegeven tewerkgesteld te zijn geweest in het herkomstland doch anderzijds ook dat zij toen bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten heeft voorgelegd en dat het aan de verzoekende partij toekomt om een inzicht te geven in haar inkomensvermogen zoals aangetoond voor de visumaanvragen in 2018 en 2019. Met andere woorden indien de verzoekende partij,



wegens een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen uit tewerkstelling, op grond van een verbintenis tot tenlasteneming 'voldoende bestaansmiddelen voor een kort verblijf in België' heeft aangetoond bij haar visumaanvragen, kwam het haar toe om bij haar aanvraag gezinshereniging voldoende inzicht en bewijsstukken voor te leggen van haar, beperkt of niet toereikend, inkomensvermogen.

Ook waar zij stelt dat de verwerende partij bovendien nalaat te verifiëren wat haar maandelijkse inkomen zou bedragen in Armenië, dat zij hieromtrent om aanvullende informatie had kunnen verzoeken, te meer daar deze informatie in het verleden blijkbaar niet interessant en beschikbaar was voor de verwerende partij, dat zelfs in de hypothese dat zij als zijnde een arbeider zou hebben gefungeerd, *quod certa non*, er dient te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om haar en haar gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien, gaat zij voorbij aan de motieven dat het haar toekomt om een inzicht te geven in haar inkomensvermogen zoals aangetoond voor de visumaanvragen in 2018 en 2019. Waar zij lijkt te voor te houden dat zij in Armenië slechts over een basisinkomen kon beschikken en dit onvoldoende is om in het levensonderhoud van haar en haar gezin te voorzien, maakt zij dit geenszins ter gelegenheid van het verzoekschrift aannemelijk, nog minder blijkt dat zij dit ter gelegenheid van haar aanvraag met voorgelegde stukken heeft aangetoond.

En hetzelfde geldt ook voor de kritiek dat de Schengen-Visum code financiële middelen in het land van verblijf vereist, maar de hoegrootte ervan niet concretiseert, dat er ter zake een ruime discretionaire bevoegdheid aan de lokale ambassade wordt toegekend. Indien er inkomsten waren, doch voldoende in het kader van de Schengen-Visumcode maar onvoldoende om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien in Armenië, kwam het de verzoekende partij toe om bij haar aanvraag gezinshereniging inzicht te geven in haar inkomensvermogen zoals aangetoond voor de visumaanvragen in 2018 en 2019, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij met haar kritiek dat de integrale stelling van de verwerende partij niet wordt gesteund door enig objectief document aldus lijkt ervan uit te gaan dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat aangetoond is dat de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikte om in het onderhoud van haar en haar gezin te voorzien, kan zij niet gevolgd worden. Immers wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing enkel op dat uit de visumaanvragen van de verzoekende partij van 2018 en 2019 blijkt dat zij tewerkgesteld was, dat zij bij een visumaanvraag haar financiële daadkracht dient te bewijzen, dat dit gebeurt op basis van stukken en niet op loutere verklaringen van de aanvrager, dat de vermelding van het beroep en de werkgever van de verzoekende partij bij de visumaanvragen erop wijst dat zij toen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij bestaansmiddelen ter beschikking had, dat zij aldus 'geen' bestaansmiddelen zou hebben gehad in tegenstrijd is met de informatie van de Duitse diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië, dat er wel degelijk bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten werden voorgelegd en het de verzoekende partij toekomt om een inzicht te geven in haar inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen 2018 en 2019.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar standpunt dat de bestreden beslissing volledig wordt 'weggewerkt' door de officiële stukken vanwege de Armeense autoriteiten. Immers kon de verwerende partij terecht motiveren, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de informatie uit het attest 047/2020 van de Armeense ambassade wordt tegengesproken door informatie uit het administratief dossier en meer bepaald de visumaanvragen van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft doorheen haar betoog ook niet aangetoond dat er sprake is van een verkeerde lezing van een officieel attest.

De Raad wijst erop dat niet wordt gemotiveerd dat zij niet aangewezen was op de financiële stortingen van haar moeder en zulks voor andere doeleinden zou zijn gebruikt als "family support" en "schenkingen", doch wel dat er niet bewezen is dat de verzoekende partij in eigen land niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed, dat bewijzen van overmaken van geld daar geen afbreuk aan doen, daar het niet is omdat er geld werd opgestuurd en als reden "family support" wordt vermeld de verzoekende partij er ook op was aangewezen om in het levensonderhoud te voorzien en daar "schenkingen" op regelmatige basis op zich geen blijf geven van afhankelijkheid. Nu de verzoekende partij gelet op wat voorafgaat niet weerlegt dat zij niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst niet zelfstandig in het levensonderhoud van haar en haar gezin kon voorzien, toont zij niet aan dat voormelde motieven incorrect of in strijd zijn met de objectieve stukken van het dossier.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun noodzakelijk en beduidend was, dat dit gegeven niet wordt betwist noch onderzocht in de

bestreden beslissing en dat de voorgelegde ontvangsbewijzen niet afdoende werden bekeken door de verwerende partij, gaat zij voorbij aan de motieven dat het haar toekomt om een inzicht te geven in haar inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen in 2018 en 2019 en dat het pas met een volledig zicht op het vermogen is dat de bewijzen van financiële steun kunnen beoordeeld worden in het licht van het ten laste zijn. De verwerende partij heeft aldus duidelijk uiteengezet waarom zij niet in de mogelijkheid was om te onderzoeken of de materiële en financiële steun noodzakelijk was. De Raad herhaalt in dit licht dat de bewijslast inzake de voorwaarde van 'ten laste zijn' bij de verblijfsaanvrager rust en dat het aan de verzoekende partij is om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de steun beduidend was.

Waar de verzoekende partij opnieuw voorhoudt dat zij effectief onvermogen is, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat niet is bewezen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed. Zoals blijkt uit wat voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in deze vaststelling te weerleggen of ontkrachten. Ter volledigheid herhaalt de Raad dat het feit dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen, niet leidt tot de vaststelling dat de onvermogenheid van de verzoekende partij in het herkomstland aangetoond is. Immers wordt *in casu* duidelijk gesteld dat er bewijzen werden voorgelegd – naar aanleiding van eerdere visumaanvragen – van het hebben van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten (in het herkomstland).

Het betoog van de verzoekende partij dat de stelling van de verwerende partij dat het attest met nummer 047/2020 vanwege de ambassade van Armenië van 19 juni 2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest en niet over het verleden een flagrante onregelmatigheid is en de materiële motiveringsplicht schendt, dat dit formeel attest expliciet vermeldt dat zij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, zoals ook niet wordt betwist door de verwerende partij, dat het aldus gaat over een retroactieve periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dewelke tevens de periode van voor haar aankomst in het Rijk en nadien bevat, dat de verwerende partij nogmaals overduidelijk de bewijskracht van dit formeel document schendt, dat niettegenstaande dit document bekomen werd terwijl zij al reeds in België was, uit geen enkel objectief element blijkt dat zij na 12 mei 2020 terug is gekeerd naar Armenië waardoor zij in de mogelijkheid zou zijn geweest om onroerende goederen en/of andere inkomsten aan te schaffen of via volmacht aan te kopen, waarbij zij verwijst naar het attest 061/2021 van 22 juni 2021 van de Armeense ambassade, dat de verwerende partij duidelijk door de bocht gaat en de bewijskracht van dit formeel beëdigd vertaald document schendt, mist feitelijke grondslag. Immers wordt in de *in casu* bestreden beslissing geenszins gemotiveerd dat het attest met nummer 047/2020 vanwege de ambassade van Armenië van 19 juni 2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest en niet over het verleden.

4.20. In een 'ten tweede' betoogt de verzoekende partij dat zij tevens moet aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder de financiële steun van de Belg of de Unieburger, dat de Raad eerder al oordeelde dat de kern van het begrip 'ten laste' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist, dat het een beoordeling van een feitelijke situatie betreft, dat hierbij kenmerkend is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien, dat een bewijs van onvermogen in deze context dan ook bijkomend is omdat het op zich nog geen actieve materiële en financiële ondersteuning aantoont, dat desalniettemin uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, *quod certa est*, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont, dat een bewijs van onvermogen volgens die rechtspraak als bijkomend dient te worden beschouwd en vaak moeilijk kan geleverd worden. Zij wijst erop dat zij minstens gedurende de periode van 8 februari 2018 tot en met 6 december 2019 financieel gesteund werd door haar Belgische moeder, dat de verwerende partij dit gegeven beaamt, doch catalogiseert onder de noemer "family support", dat zij ook moet aantonen dat zij geen onroerende goederen heeft in het herkomstland, dat dit tevens werd aangetoond, dat dit gegeven thans ook niet meer wordt betwist door de verwerende partij en dat zij in de aanvraag zonder meer heeft aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië door het voorleggen van het attest van 19 juni 2020 van de Armeense ambassade, dewelke *expressis verbis* over een duidelijke periode in het verleden spreekt en niet uitsluitend over een momentum zoals eerder en thans gesteld door de verwerende partij.

4.21. Vooreerst wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Daarnaast herhaalt de Raad dat de verzoekende partij *in casu* niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip 'ten laste zijn'. De verzoekende partij kan gevolgd

worden waar zij stelt dat een bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst. Waar zij lijkt aan te geven dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is, herhaalt de Raad dat het hem niet kennelijk onredelijk voorkomt om de vereiste van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

Er wordt niet ontkend dat de verzoekende partij geen onroerende goederen heeft in het herkomstland, noch dat de verzoekende partij financieel gesteund werd door haar Belgische moeder, doch geoordeeld dat het de verzoekende partij toekomt inzicht te geven in haar concrete vermogenssituatie in het land van herkomst, dat zij echter niet bewezen heeft dat zij in eigen land niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij dit catalogiseert onder de noemer "family support", kan zij niet gevolgd worden. Er wordt enkel op gewezen dat er bij het overmaken van het geld werd bij geschreven dat het werd overgemaakt als "family support" en dit niet wil zeggen dat de verzoekende partij er ook op aangewezen was om in het levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog deze motieven niet.

Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat zij in de aanvraag zonder meer heeft aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië door het voorleggen van het attest van 19 juni 2020 van de Armeense ambassade, dewelke *expressis verbis* over een duidelijke periode in het verleden spreekt en niet uitsluitend over een momentum zoals eerder en thans gesteld door de verwerende partij, herhaalt de Raad vooreerst dat in de huidige bestreden beslissing niet langer wordt gesteld het voormeld attest uitsluitend over een momentum spreekt en daarnaast dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, de verwerende partij niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de informatie in het attest dat de verzoekende partij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad in tegenstrijd is met de informatie uit het administratief dossier naar aanleiding van de visumaanvragen, dat zij tewerkgesteld was en dat zij toen wel bewijzen van bestaansmiddelen/beroepsinkomsten heeft voorgelegd en het de verzoekende partij toekomt inzicht te geven in haar inkomensvermogen zoals ook aangetoond toen voor de visumaanvragen en dat het pas met een volledig zicht op het vermogen is dat de bewijzen van financiële steun kunnen beoordeeld worden in het licht van het ten laste zijn.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat bij het niet aangetoond zijn van een onvermogen en/of bij de onduidelijkheid over de vermogenssituatie van de verzoekende partij in het herkomstland, niet op kennelijk redelijke wijze kon worden geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldaan heeft aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet daar zij niet aantoonst dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische moeder.

4.22. In een 'ten derde' stelt de verzoekende partij dat de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk mag ingevuld worden, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 192 593 van 27 september 2017 van de Raad. Zij stelt dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van haar Belgische moeder, dat zij hiervoor verwijst naar de effectieve samenwoning met haar moeder. Zij citeert vervolgens uit een arrest 245.995 van de Raad van State en stelt dat het buiten kijf staat dat zij ten laste was van haar Belgische moeder en voor haar aankomst in België financieel en materieel ondersteund werd door haar Belgische moeder en zulks tot op heden, dat zodra een persoon die ten laste is zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, hij niet meer ten laste kan zijn van een ander, dat zij sedert haar aankomst in het rijk en vanaf de datum van 10 januari 2020 ingestelde aanvraag tot op heden niet heeft gewerkt en bijgevolg geen bestaansmiddelen heeft gecreëerd om in haar eigen levensonderhoud of deze van haar kinderen te voorzien, dat dit ook niet wordt besproken in de bestreden beslissing. Zij vervolgt dat uit diverse politiecontroles, attesten van immatriculatie en verlengingen van de bijlage 35 in het verleden blijkt dat zij tot op heden nog steeds met haar Belgische moeder woont en zulks onder hetzelfde dak, dat dit nogmaals wordt gestaafd met een attest van gezinssamenstelling van 7 december 2020 en 3 mei 2021 dewelke

werden toegevoegd en aantrefbaar zijn in het administratief dossier en dit tot op heden. Zij wijst er ook nog op dat zij geen sociale bijdragen en/of belastingen betaald in het Rijk, dat de verwerende partij bij haar stelling dat een “loutere samenwoning onder éénzelfde dak geen ten laste element impliceert”, de navolgende elementen niet in rekening neemt *“het gebrek aan inkomsten van verzoeker en diens kinderen; de betaling van de huur en alle nutsvoorzieningen door de Belgische moeder ten behoeven van verzoeker en diens minderjarige kinderen, de financiering van voeding, kleding en alle andere noodzakelijke basisproducten door de moeder van verzoeker, de betaling van de administratieve bijdrag(en) voor onderhavige procedure, de betaling van de schoolkosten van verzoeker en diens kinderen in aanmerking neemt. Dit blijkt immers uit de bijgebrachte bankafschriften (zie: initieel stukken 13 zoals toegevoegd aan het AD)”*, dat deze stukken totaal niet in ogenschouw werden genomen door de verwerende partij. Betreffende de stelling van de verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen, wenst de verzoekende partij op te merken dat deze bepalingen eerder betrekking hebben op de voorwaarden van het ten laste zijn vervat in artikel 40ter, §2 *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand, dat vermits in het voormelde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die “de Belg” (...) “vergezellen of zich bij hem voegen”, en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar arrest nr. 239.984 van 28 november 2017 van de Raad van State.

4.23. Daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, blijkt uit voorgaande vaststellingen dat de rechtspraak die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert, betreffende de invulling van het begrip ten laste in het herkomstland, met name het arrest nr. 192 593 van 27 september 2017 van de Raad en de arresten nr. 239.984 van 28 november 2017 en nr. 245.995 van 6 november 2019 van de Raad van State, niet werd miskend. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welk vlak werd afgeweken van deze rechtspraak.

4.24. De verzoekende partij betoogt dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van haar Belgische moeder, dat zij hiervoor verwijst naar de effectieve samenwoning met haar moeder. Daargelaten de vaststelling dat zij geen gewag kan maken van het ‘nog steeds’ ten laste zijn daar zij niet aangetoond heeft in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar Belgische moeder, stelt de Raad vast dat het loutere feit dat de verzoekende partij in België op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste zou zijn van haar Belgische moeder, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet aangetoond heeft dat zij in het herkomstland van haar ten laste was – daar zij niet bewezen heeft in het herkomstland niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin te voorzien – en dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Ook het betoog dat zodra een persoon die ten laste is zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, hij niet meer ten laste kan zijn van een ander, dat zij sedert haar aankomst in het Rijk en ingestelde aanvraag ingediend in de hoedanigheid van gezinslid tot op heden niet heeft gewerkt en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in haar eigen levensonderhoud of dat van haar kinderen te voorzien, dat dit gegeven niet besproken en betwist wordt, dat uit diverse politionele woonstcontroles, attesten van immatriculatie en verlengingen van de bijlage 35 alsook de attesten gezinssamenstelling blijkt dat zij tot op heden nog steeds met haar Belgische moeder woont en zulks onder hetzelfde dak, dat zij geen sociale bijdragen en/of belastingen op werk heeft betaald in het Rijk, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Voorts is de kritiek van de verzoekende partij op het motief dat een “loutere samenwoning onder éénzelfde dak geen ten laste element impliceert”, en dat daarbij tal van elementen niet in rekening werden genomen, niet dienstig daar een dergelijk motief niet in de bestreden beslissing kan gelezen worden.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de kritiek op de stelling van de verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen, nu een dergelijk motief geenszins blijkt uit de *in casu* bestreden beslissing.

4.25. Gelet op alle voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het buiten kijf staat dat zij ten laste was van haar moeder. Het feit dat zij voor haar aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door haar Belgische moeder en zulks tot op heden, doet geen afbreuk aan het feit dat zij niet heeft bewezen in haar land van herkomst niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin te voorzien, zodat zij niet kan voorhouden dat zij ten laste was van haar moeder.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt blijkt uit het geheel van het dossier niet dat zij recht heeft op gezinshereniging. Evenmin blijkt dat de verwerende partij de bepaling 'ten laste' in haar hoofde niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande de 'primordiale' attesten gevoegd aan haar aanvraag. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij alle opgeworpen attesten in het kader van de aanvraag in ogenschouw diende te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van de verzoekende partij, doch laat na te verduidelijken met welke attesten of persoonlijke omstandigheden de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden of te motiveren.

4.26. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij niet louter dienstig kan verwijzen naar eerdere beslissingen om de bestreden beslissing te schragen, aangezien de verwerende partij de bestreden aanvraag niet onontvankelijk heeft verklaard wegens het ontberen van nieuwe elementen en zij daadwerkelijk objectieve documenten uitgaande van de Armeense overheid naar voren heeft gebracht die de integrale stelling van de verwerende partij ontkrachten, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing geenszins heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar eerdere beslissingen. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk objectieve documenten uitgaande van de Armeense overheid naar voren heeft gebracht die de integrale stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing ontkrachten.

4.27. Door enkel te poneren dat de motivering niet als afdoende dient te worden beschouwd en dat de motieven niet op redelijke wijze getoetst zijn gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van haar met haar Belgische moeder en te betogen dat de verwerende partij zich heeft gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogenheid en de financiële situatie van de referentiepersoon, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij met bepaalde relevante voorgelegde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door het louter niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

4.28. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.29. De Raad stelt tot slot vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheid- en/of het vertrouwensbeginsel zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

4.30. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER